

การผลิตภาพยนตร์สั้นแนวชีวิตเรื่อง “ก้าวผ่านเวลาที่หยุดเดิน”
DIRECTING OF DRAMA SHORT FILM TITLE “UNTIL TOMORROW”

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาภาพยนตร์และดิจิทัลมีเดีย
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ปีการศึกษา 2558

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การผลิตภาพยนตร์สั้นแนวชีวิตเรื่อง “ก้าวผ่านเวลาที่หยุดเดิน”
DIRECTING OF DRAMA SHORT FILM TITLE “UNTIL TOMORROW”

นางสาวชนากานต์ เกรียงสันติกุล

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาภาพยนตร์และดิจิทัลมีเดีย
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ปีการศึกษา 2558

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใบอนุมัติศิลปนิพนธ์

การผลิตภาพยนตร์สั้นแนวชีวิตเรื่อง “ก้าวผ่านเวลาที่หยุดเดิน”
DIRECTING OF DRAMA SHORT FILM TITLE “UNTIL TOMORROW”

นางสาว ชนกานต์ เกียรติสันติกุล
Miss. CHANAKARN KRIANGSANTIKUL

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
อนุมัติให้ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาภาพยนตร์และดิจิทัลมีเดีย

อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์.....วันที่ 18 พ.ค. 2559

(อาจารย์ สุวรรณณี สุรเชษฐคมสัน)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อศิลปนิพนธ์ การกำกับภาพยนตร์สั้นแนวชีวิตเรื่อง “ก้าวผ่านเวลาที่หยุดเดิน”
DIRECTING OF DRAMA SHORT FILM TITLE “UNTIL TOMORROW”

ชื่อ นางสาวชนากานต์ เกรียงสันติกุล

สาขาวิชา ภาพยนตร์และดิจิทัลมีเดีย

กลุ่มวิชา นิเทศศิลป์

คณะ สถาปัตยกรรมศาสตร์

ปีการศึกษา 2558

อาจารย์ที่ปรึกษา อ. สุวรรณณี สุรเชษฐคุณรัตน์

ภาพยนตร์สั้นศิลปนิพนธ์เรื่องนี้ได้รับแรงบันดาลใจมาจากวัยรุ่นที่ก้าวข้ามอุปสรรคในชีวิตไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ ซึ่งช่วงวัยรุ่นเป็นวัยของการค้นหาคำตอบให้ตนเองท่ามกลางความสับสนวุ่นวายเมื่อสามารถผ่านประสบการณ์เหล่านั้นมาได้จะทำให้เราเข้าใจถึงการเติบโตและสามารถเรียนรู้บทเรียนชีวิตในแต่ละขั้นไปตามเส้นทางที่ตนเองเลือกโดยได้ใช้กระบวนการที่ข้าพเจ้าได้เรียนรู้มาสร้างสรรค์ออกมาเป็นภาพยนตร์ขนาดสั้นแนวชีวิต ภาพยนตร์เรื่องนี้ส่วนหนึ่งได้ดัดแปลงมาจากประสบการณ์ของข้าพเจ้าเอง ซึ่งข้าพเจ้าได้สร้างเรื่องราวของกราฟฟิคดีไซน์เนอร์หนุ่มที่เบื่อหน่ายกับชีวิตประจำวันในช่วงเวลานั้นเขาได้ทราบข่าวเพื่อนสนิทเมื่อสมัยมัธยมเสียชีวิตจากการฆ่าตัวตาย เขาจึงออกเดินทางไปยังสถานที่ที่เพื่อนของเขาเสียชีวิตพร้อมกับการได้มองย้อนไปในอดีตของเขา ทำயที่สุดแล้วการกระทำนั้นทำให้เขาได้เรียนรู้ที่จะเข้าใจตนเองและผู้อื่นผ่านความทรงจำที่มีต่อเพื่อนสนิทคนนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

ในกระบวนการผลิตภาพยนตร์เรื่องนี้จะไม่สามารถสำเร็จลุล่วงไปได้ หากปราศจากความช่วยเหลือจากบุคคล ดังต่อไปนี้

ขอบคุณครอบครัวเกรียงสันติกุล ครอบครัวของข้าพเจ้าที่คอยช่วยเหลือสนับสนุนในด้านกำลังใจ และงบประมาณ ให้สถานที่พักกองถ่ายที่สะอาด

ขอบคุณนายเศรษฐศิริ ชาญจรัสพงศ์ ที่ให้คำแนะนำทั้งด้านการถ่ายทำ เทคนิคพิเศษต่าง ๆ ในภาพยนตร์ และคอยเป็นกำลังใจให้ข้าพเจ้าอยู่เสมอ

ขอขอบคุณพี่ระพีพงศ์ แก้วแท้ ที่ช่วยเหลือในขั้นตอนการเขียนบทภาพยนตร์และคอยให้คำปรึกษารวมถึงกำลังใจมาตลอดกระบวนการ

ขอบคุณนายณัฐสิทธิ์ ไชยสุวรรณ และนายจิรพันธ์ โกสุมสวัสดิ์ นักแสดงทั้งสองที่ทุ่มเทในการแสดง เสียสละเวลามาช้อมบทและแสดงในภาพยนตร์จนสำเร็จลุล่วง

ขอบคุณอาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์สุวรรณณี สุรเชษฐาคมสัน ที่คอยให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ ช่วยเหลือและตรวจสอบ แก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยดีเสมอมา

ขอขอบคุณเพื่อนๆ พี่น้องคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

และอีกหลายท่านที่ไม่ได้เอ่ยนาม ที่คอยเป็นกำลังใจช่วยเหลือทุกอย่าง ขอขอบคุณจากใจจริงที่ช่วยให้ผลงานชิ้นนี้ สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

สารบัญ

บทคัดย่อ.....	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	ข
สารบัญ.....	ค
สารบัญภาพประกอบ.....	ฉ

บทที่

1	บทนำ.....	1
	ที่มาและความสำคัญของโครงการ.....	1
	วัตถุประสงค์ของโครงการ.....	1
	ขอบเขตของโครงการ.....	2
	ลักษณะของโครงการ.....	2
	แนวทางการบรรลุเป้าหมาย.....	2
	ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	3
2	การศึกษาค้นคว้าและวิเคราะห์ข้อมูล.....	4
	การค้นคว้าและวิเคราะห์ข้อมูล.....	4
	การค้นคว้าข้อมูลด้านตัวละคร.....	4
	ความตายในมิติเชิงวัฒนธรรม.....	4
	การรับมือกับการสูญเสีย.....	5
	ความเศร้าโศกภายหลังการฆ่าตัวตาย.....	7
	ความเศร้ามีประโยชน์.....	8
	เทคนิคด้านการเล่าเรื่อง.....	9
	ภาพสามารถเล่าเรื่องได้.....	9

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

	ภาพยนตร์อ้างอิงเรื่อง Last Life In The Universe.....	10
	การนำมาประยุกต์ใช้.....	13
	การออกแบบภาพและแสงในภาพยนตร์.....	13
	แนวความคิดในการสร้างสรรค์ภาพยนตร์.....	13
	การออกแบบภาพ.....	13
	การออกแบบแสงในภาพยนตร์.....	14
	การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อนำไปใช้.....	14
3	บทภาพยนตร์.....	16
	ข้อมูลเกี่ยวกับบทภาพยนตร์.....	16
	ประเด็น.....	16
	โครงเรื่อง.....	16
	โครงร่าง.....	16
	Scenario.....	20
	บทภาพยนตร์.....	23
4	ขั้นตอนการเตรียมถ่ายทำภาพยนตร์ (Pre-Production).....	34
	บทบาทที่ต้องการ.....	34
	วิธีการคัดเลือกนักแสดง.....	34
	การฝึกซ้อมนักแสดง.....	38
	การกำกับศิลป์.....	40
	สถานที่ถ่ายทำภาพยนตร์.....	40
	การออกแบบบทภาพ.....	43
	อุปกรณ์ประกอบการถ่ายทำ.....	44
5	ขั้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์ (Production).....	46
	การเตรียมก่อนการถ่ายทำ.....	46

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

	อุปกรณ์กล้องในการถ่ายทำ.....	46
	อุปกรณ์บันทึกเสียง.....	48
	แผนการถ่ายทำ.....	49
	การวางแผนงานประสานงาน.....	49
	การกำกับการแสดง.....	51
	การกำกับภาพ.....	52
6	ขั้นตอนหลังการถ่ายทำภาพยนตร์ (Post - Production).....	54
	การตัดต่อและการลำดับเรื่อง.....	54
	การตัดต่อแบบหยาบ (Rough Cut).....	54
	การตัดต่อแบบสมบูรณ์ (Final Cut).....	55
	ปรับแต่งสีของภาพ(Color Grading).....	56
	เสียงประกอบในภาพยนตร์.....	57
	เสียงบรรยากาศ(Sound Ambient).....	57
	เสียงพูด(Dialogue).....	57
	เสียงดนตรีประกอบ(Background Music).....	57
7	บทสรุปและข้อเสนอแนะ.....	58
	บทสรุปการทำงาน.....	58
	ข้อเสนอแนะ.....	60
	บรรณานุกรม.....	61
	ประวัติผู้วิจัย.....	62

สารบัญภาพประกอบ

ภาพที่

2.1	ภาพโปรสเตอร์ภาพยนตร์เรื่อง Last Life In The Universe.....	10
4.1	ภาพนักแสดงที่รับบทเป็นตุล (นาย ณัฐสิทธิ์ ไชยสุวรรณ).....	35
4.2	ภาพของนักแสดงในบทบาทตุล.....	35
4.3	ภาพนักแสดงที่รับบทเป็นใจ้ (นายจิรพันธ์ โกสุมสวัสดิ์).....	36
4.4	ภาพของนักแสดงในบทบาทใจ้.....	36
4.5	ภาพของนักแสดงสมทบในบทบาทพนักงานออฟฟิศ.....	37
4.6	ภาพของนักแสดงสมทบในบทบาทพ่อและแม่ของตุล.....	38
4.7	ภาพการฝึกซ้อมการแสดง ในแบบฝึกหัดการตอบสนอง โดย นันทิชา เขียมบวรกุล.....	38
4.8	ภาพการฝึกซ้อมการแสดง ในแบบฝึกหัดรักษาสมดุล.....	39
4.9	ภาพการฝึกซ้อมการแสดง ตามบทภาพยนตร์.....	39
4.10	ภาพบึงบัว.....	40
4.11	ภาพออฟฟิศ.....	41
4.12	ภาพสถานที่ห้องพักของตุล.....	41
4.13	ภาพบนภูเขา.....	42
4.14	ภาพในตรอกมืด.....	42
4.15	ภาพศาลางานศพ.....	43
4.16	ภาพบทภาพฉากต่างๆ.....	43
4.17	ภาพปลาทองในห้องของตุล.....	44
4.18	ภาพจดหมายจากใจ้.....	44
4.19	กล้องดิจิทัล Sony รุ่นเก่า.....	45
5.1	กล้อง Sony Nex700.....	46
5.2	กล้อง Cannon 5D Mark III.....	47
5.3	กล้องGoPro Hero4.....	47

5.4	Housing Camera ที่ประดิษฐ์ขึ้นเอง.....	48
5.5	อุปกรณ์บันทึกเสียง.....	48
5.6	ตารางแผนการถ่ายทำรายวัน 1.....	49
5.7	ตารางแผนการถ่ายทำรายวัน 2.....	49
5.8	ตารางแผนการถ่ายทำรายวัน 3.....	50
5.9	ภาพตัวอย่างShot list 1.....	50
5.10	เบื้องหลังการถ่ายทำ 1.....	51
5.11	เบื้องหลังการถ่ายทำ 2.....	52
5.12	ผังการวางมุมกล้อง 1.....	52
5.13	ผังการวางมุมกล้อง 2.....	53
6.1	การจัดการทีมงาน.....	54
6.2	ภาพการตัดต่อภาพยนตร์ด้วยโปรแกรม Adobe Premiere Pro 1.....	55
6.3	ภาพการตัดต่อภาพยนตร์ด้วยโปรแกรม Adobe Premiere Pro 2.....	55
6.4	ภาพการตัดต่อเทคนิคพิเศษด้วยโปรแกรม Adobe After Effects.....	56
6.5	ภาพการเปรียบเทียบสีของข้อต่อที่ถ่ายก่อนและหลังเกลี่ยสี.....	56
6.6	เอกสารรายการการถ่ายทำ.....	57

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของโครงการ

เรื่องที่ข้าพเจ้าสนใจนำมาทำศิลปนิพนธ์ เป็นเรื่องเกี่ยวกับชีวิตวัยรุ่นที่กำลังก้าวข้ามไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ เนื่องจากช่วงวัยนี้เป็นวัยของการค้นหาคำตอบให้ตนเอง จึงมีความสับสนมากมายเกิดขึ้นพร้อมๆกัน จนบางครั้งปัญหาก็ดูใหญ่เกินกว่าจะแก้ไขได้ แต่เมื่อเราข้ามผ่านช่วงเวลาเหล่านั้นไปจะค้นพบว่าประสบการณ์ที่ผ่านมามีทำให้เราเติบโตขึ้น

สิ่งที่ข้าพเจ้าสัมผัสได้จากช่วงวัยนี้เป็นข้อมูลชั้นดีที่สามารถนำมาปรับใช้ในการทำงาน โดยเล่าเรื่องให้น่าสนใจเกิดแง่คิดและความเข้าใจในการใช้ชีวิตของวัยรุ่นที่กำลังจะก้าวไปเป็นผู้ใหญ่ในที่สุด หากวันเวลาผ่านไปข้าพเจ้าอาจไม่ได้สัมผัสประสบการณ์เหล่านี้อีก จึงอยากใช้โอกาสนี้ให้เต็มที่และเรียนรู้ไปพร้อมๆกัน

จากเหตุผลดังกล่าวจึงเป็นแรงบันดาลใจให้ข้าพเจ้าทำภาพยนตร์ขนาดสั้นแนวชีวิต โดยสลับเรื่องราวปัจจุบันกับอดีต เพื่อให้ตัวละครตระหนักถึงช่วงเวลาที่ผ่านมาในชีวิต รวมไปถึงข้อผิดพลาดที่เคยเกิดขึ้น เป็นบทเรียนในการเติบโตต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการ

1.2.1. เพื่อศึกษากระบวนการผลิตภาพยนตร์ขนาดสั้นแนวชีวิต

1.2.2. เพื่อศึกษาการเขียนบทภาพยนตร์แนวชีวิตที่โดยดัดแปลงเรื่องราวที่มาจากชีวิตของข้าพเจ้าเอง

1.2.3. เพื่อให้ผู้ชมได้รับความบันเทิงและแง่คิดจากประเด็นของการยอมรับความเปลี่ยนแปลงที่เป็นไปตามกาลเวลา

1.3 ขอบเขตของโครงการ

การผลิตภาพยนตร์ขนาดสั้นแนวชีวิต ความยาว 15 นาที ระบบ Digital Full HD ถ่ายทำด้วยกล้อง Sony NEX700 และ Canon 5D Mark III บันทึกเสียงภาษาไทย/Subtitle English

1.4 ลักษณะของโครงการ

การผลิตภาพยนตร์สั้นแนวชีวิตมีเนื้อหาเกี่ยวกับชายหนุ่มวัยเริ่มทำงานที่เบื่อหน่ายกับชีวิตประจำวัน ในช่วงเวลานั้นเองเขาได้พบข่าวการฆ่าตัวตายของเพื่อนสนิทสมัยมัธยม ทำให้เขาได้ออกเดินทางไปยังสถานที่เกิดเหตุเพื่อย้อนกลับไปทบทวนเรื่องความคิดของเพื่อนเขาในอดีต โดยจะเล่าเรื่องสลับเรื่องราวปัจจุบันกับอดีต เพื่อให้ตัวละครตระหนักถึงข้อผิดพลาดที่เคยเกิดขึ้น เป็นบทเรียนในการเติบโตต่อไป ซึ่งภาพยนตร์ที่เล่าเรื่องราวการก้าวพ้นวัย อยู่ในรูปแบบของ Coming of age Movie โดยถ่ายทอดผ่านตัวละครตุล ที่มีความสับสนในด้านความคิดและสภาวะจิตใจ ภาพยนตร์เรื่องนี้ ส่วนหนึ่งได้ดัดแปลงมาจากประสบการณ์ของข้าพเจ้าเอง จึงมีความเป็นส่วนตัวสูง

1.5 แนวทางการบรรลุเป้าหมาย

1.5.1 ค้นหาแรงบันดาลใจ โดยการทบทวนความเข้าใจเกี่ยวกับประสบการณ์ของตนเอง หลังจากนั้นศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากหนังสือและอินเทอร์เน็ตรวมไปถึงสภาพแวดล้อมที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมในช่วงแต่วัย

1.5.2 ศึกษาการดำเนินเรื่องจากภาพยนตร์เรื่อง รักน้อยนิดมหาศาล นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ เพื่อสร้างมิติให้ตัวละคร

1.5.3 เขียนและพัฒนาเป็นบทภาพยนตร์

1.5.4 ขั้นตอนการถ่ายทำ (Pre-Production)

1.5.5 ขั้นตอนการถ่ายทำ (Production)

1.5.6 ขั้นตอนหลังการถ่ายทำ (Post-Production)

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1. ได้เรียนรู้ฝึกฝนทักษะ การผลิตภาพยนตร์ตลอดกระบวนการ

1.6.2. ได้ทบทวนเรื่องราวของตนเองและเรียนรู้ความเป็นไปของสังคม ในเรื่องของความสุขและทุกข์ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

การศึกษาค้นคว้าและวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 การค้นคว้าและวิเคราะห์ข้อมูล

การผลิตภาพยนตร์ขนาดสั้นเรื่องนี้ต้องผ่านการศึกษาปัจจัยต่างๆ ที่สามารถนำมาใช้ในกระบวนการเขียนบทภาพยนตร์ รวมไปถึงขั้นตอนการถ่ายทำและตัดต่อข้อมูลที่ค้นคว้ามาได้จะถูกนำมาวิเคราะห์และประมวลผล ให้เป็นสื่อที่สามารถถ่ายทอดแนวความคิดได้อย่างมีที่มาที่ไป เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการผลิตภาพยนตร์ขนาดสั้นแนวชีวิต ข้าพเจ้าจึงได้แบ่งหัวข้อการศึกษาไว้ได้ดังนี้

1. การค้นคว้าข้อมูลตัวละคร
2. เทคนิคด้านการเล่าเรื่อง
3. การออกแบบภาพและแสงในภาพยนตร์
4. การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อนำไปใช้

2.1.1 การค้นคว้าข้อมูลด้านตัวละคร

2.1.1.1 ความตายในมิติเชิงวัฒนธรรม

ทัศนคติของสังคมในปัจจุบันที่มองความตายว่าเป็นจุดสิ้นสุดของชีวิต เมื่อร่างกายหยุดการทำงาน ก็เข้าใจว่าชีวิตนั้นจบสิ้นและไม่มีอะไรจากนั้นอีกต่อไป คนโดยส่วนใหญ่จึงมองความตายว่าเป็นเรื่องของความสูญเสียความพลัดพรากและความเจ็บปวดทรมาน ดังนั้นความตายจึงกลายเป็นเรื่องน่ากลัวที่ต้องหลีกเลี่ยงให้ไกลที่สุด หรือต้องยืดระยะเวลาวาระสุดท้ายของชีวิตให้ยาวนานที่สุด

นอกจากจะลดทอนความตายเหลือเพียงมิติทางกายภาพแล้ว ยังมีความพยายามที่จะลดทอนความตายให้กลายเป็นเรื่องของความผิดปกติของอวัยวะบางอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยไม่ยอมรับว่ามีความตายที่เกิดจากชราภาพเพราะถึงอายุขัยแล้วนั้นเท่ากับบอกว่าความตายไม่ใช่เรื่องธรรมชาติ ความตายอย่างเป็นธรรมชาตินั้นไม่มี มีแต่ความตายเพราะเป็นโรค ทัศนคติดังกล่าวมีรากฐานมาจากวิธีคิดแบบวิทยาศาสตร์ ซึ่งนิยามสิ่งต่างๆแต่ในเชิงวัตถุที่ซึ่งดวงจับต้องได้ ทำให้ความตายหมายถึง

ความย่อยยับดับสลายของชีวิตและเป็นจุดสุดท้ายของชีวิตที่ไม่มีอะไรหลังจากนั้น ตรงนี้เองเป็นจุดที่ทำให้ความตายเป็นสิ่งน่ากลัวยิ่งขึ้น เพราะในสัญชาตญาณส่วนลึกที่สุดของคนเรานั้นต้องการความเป็นอมตะ ปราบปรามความสืบเนื่องของตัวตนและทนไม่ได้ที่ตัวตนจะดับสูญจึงต้องการให้ตัวตนคงอยู่ยั่งยืนสืบเนื่องต่อไป เมื่อวิทยาศาสตร์บอกว่าความตายเป็นจุดสุดท้ายของชีวิต มนุษย์จึงดิ้นรนที่จะหนีความตายไปให้พ้นหรือยิ่งกว่านั้นคือ พยายามหาทางทำให้ตัวเองเป็นอมตะ (พระไพศาล 2547:15)

ความตายไม่ได้มีความหมายเพียงแค่การสิ้นชีวิตในทางกายภาพ แต่ยังสะท้อนให้เห็นถึงความจริง ความหมายและคุณค่าของชีวิต รวมทั้งแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของกลุ่มคนที่มีต่อกัน ทั้งในระดับครอบครัวชุมชนและสังคม ซึ่งแสดงผ่านทางสัญลักษณ์หรือพิธีกรรมที่แตกต่างกันไปในแต่ละสังคม พิธีกรรมและสัญลักษณ์เหล่านี้จะทำหน้าที่เชื่อมโยงและรักษาความสัมพันธ์ที่มีอยู่ระหว่างคนเป็นและคนตายให้ดำรงไว้อย่างมีเอกภาพ ซึ่งแตกต่างกับสังคมสมัยใหม่ที่ต้องสร้างคุณค่าหรือค่านิยมใหม่ๆ ขึ้นมาเพื่อตอบสนองของความเป็นตัวตนของมนุษย์ การศึกษาเชิงมนุษยวิทยาจึงมีความสำคัญในการทำความเข้าใจปรากฏการณ์และวิถีคิดเกี่ยวกับเรื่องความตายในมิติอื่นที่นอกเหนือไปจากวิถีคิดแบบวิทยาศาสตร์ ซึ่งบุคลากรทางการแพทย์และหน่วยบริการสุขภาพมักเน้นดูแลสุขภาพแบบองค์รวมทั้งกายใจสังคมและจิตวิญญาณ ไม่ควรละเลยหรือมองข้ามเพราะเรื่องความตายอาจเป็นเสมือนประตูด่านสุดท้ายที่จะนำพามนุษย์ไปสู่สุภาวะ

2.1.1.2 การรับมือกับการสูญเสีย

แพทย์สามารถใช้ Grief cycle ในการทำความเข้าใจว่าแ่งมุมหรือมุมมองและวิถีการปฏิบัติของคนหนึ่ง ๆ ต่อความสูญเสียอาจจะแตกต่างจากของเราและเราสามารถช่วย Grief cycle ในการทำความเข้าใจและช่วยเหลือคนที่กำลังเศร้าจากการสูญเสีย เพื่อให้เขามีอาการดีขึ้น Grief cycle ทั้ง 5 ระยะเวลาประกอบด้วย

1.ระยะปฏิเสธไม่ยอมรับความจริง (Denial) คนที่พบกับความสูญเสียอาจจะไม่ยอมรับความจริงว่าเกิดการสูญเสียขึ้น เป็นการปฏิเสธจากจิตสำนึกหรือจิตไร้สำนึกของตนเอง การปฏิเสธเกิดจากกลไกป้องกันตนเอง เป็นไปตามธรรมชาติของคนเรา บางคนไม่ยอมรับความจริงว่าได้เกิดการสูญเสียขึ้นแล้วทำให้จิตใจของตนเองติดแข็งอยู่ที่ระยะนี้ ที่จริงแล้วการเปลี่ยนแปลงเป็นสิ่งที่ปล่อยให้เกิดขึ้นได้หรือความตายเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้เลย ภายหลังคนที่รักตายบาง

คนในระยะแรกนี้จะรู้สึกงุนงง (Stunned) และมึนชา (Numbness) อาการนี้เกิดขึ้นภายในเวลาเป็น ชั่วโมงหรือหลายวัน อาการงุนงงราวกับว่าไม่เชื่อสายตาว่ามีการตายเกิดขึ้นจริง อาการนี้อาจจะเกิดขึ้น แม้ว่าการตายที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งที่คาดล่วงหน้าว่าจะเกิดขึ้นก็ตาม

2.ระยะโกรธ เมื่อผ่านจากระยะปฏิเสธไม่ยอมรับความจริงไปแล้ว คนที่กำลัง ประสบกับความสูญเสียอาจจะมีอารมณ์โกรธขึ้นมาแทนที่ อาจจะเป็นการโกรธตนเองหรือโกรธคนใกล้ชิด โกรธคนอื่น ๆ คนรอบข้าง ถ้าทราบอย่างนี้แล้วจะสามารถอยู่กับคนที่กำลังเศร้าจากการสูญเสียและ กำลังโกรธด้วยการแยกตัวเราออกห่าง ไม่ทำตัวเป็นคนตัดสิน บางแนวคิดได้กล่าวไว้ว่าหลังจากหาย จากระยะปฏิเสธและก่อนที่จะเข้าสู่ระยะโกรธ คนที่กำลังรู้สึกสูญเสียอาจจะมีอาการว่าวุ่น (Agitation) ระยะหนึ่ง ขณะที่ว่าวุ่นอาจจะมีอาการถวิลหาคนที่ตายไปแม้จะทราบว่าไม่สามารถทำได้ ระยะนี้คนที่กำลังรู้สึกสูญเสียอาจจะผ่อนคลายตนเองลำบาก สมาธิไม่ดี นอนหลับไม่ดี ผันเห็นภาพ หรือได้ยินเสียงของคนที่ยังตายไป ภายหลังระยะโกรธคนที่กำลังรู้สึกสูญเสียอาจจะรู้สึกว่าตนเองมีความผิดบางอย่างที่ยังไม่ได้ทำสิ่งนั้นสิ่งนี้หรือยังไม่ได้พูดอะไรกับคนที่เพิ่งตายไป คนที่กำลังรู้สึกสูญเสีย อาจจะคิดต่อไปว่าตนเองน่าจะช่วยป้องกันความตายได้ถึงแม้จะรู้ทั้งรู้ว่าที่จริงแล้วความตายอยู่นอก เหนือการควบคุม

3.ระยะต่อรอง (Bargaining) เป็นการต่อรองกับพระเจ้า เช่นคนที่กำลังประสบกับ เหตุการณ์ที่ทำให้สะเทือนใจไม่รุนแรงก็อาจจะต่อรองว่า “ขอให้เราเป็นเพื่อนกันต่อนะ” หรือขอ ทำความเข้าใจกันก่อนได้ไหม การต่อรองมักจะไม่ได้ทำให้เกิดผลดีที่ยาวนานโดยเฉพาะถ้าเป็นเรื่องเกี่ยวกับชีวิตหรือความตาย

4.ระยะเศร้า (Depression หรือ Preparatory Grieving) ระยะนี้คนที่ประสบกับ ความสูญเสียจะนึกทบทวนเรื่องราวต่างๆหรือทำสิ่งต่างๆที่จำเป็น เช่น จัดงานศพ เป็นระยะที่แสดง การยอมรับเรื่องราวที่เกิดขึ้น แต่ยังมีอารมณ์ผูกพันอยู่ (Emotional Attachment) จึงเป็นปกติที่คนเรา จะรู้สึกเศร้าเสียใจกลัวหรือรู้สึกว่าไม่มีอะไรแน่นอน แสดงว่าคนนั้นเริ่มยอมรับความจริงแล้ว ระยะนี้ คนที่เศร้าอาจจะเพียงนั่งครุ่นคิดไม่ทำอะไรเลย ครุ่นคิดถึงความทรงจำต่างๆที่เคยอยู่กับคนที่ตายไป แล้ว เป็นการนึกอย่างเงียบๆ แต่เป็นระยะที่จำเป็นก่อนที่จะเข้าสู่ระยะต่อไป

5.ระยะยอมรับ (Acceptance) การยอมรับทำให้การผูกพันทางอารมณ์กับการ สูญเสียลดลง (Emotional Detachment) อารมณ์เจ็บปวดดีขึ้นและมองเหตุการณ์อย่างพิจารณา มากขึ้น คิดถึงการทำอย่างอื่นมากขึ้น มองไปในอนาคตมากขึ้น มีจุดมุ่งหมายมากขึ้น (Objectivity)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อย่างไรก็ตามเรายังรู้สึกว่าคุณเสียอยู่แต่สักพักเราจะกลับมาเป็นตัวเราอย่างเดิม และที่สุดเราจะปล่อยให้เรื่องราวของคนตายผ่านไป เราจะเริ่มชีวิตใหม่ความเศร้าหายไปนอนหลับดีขึ้น มีพลังมากขึ้น อารมณ์ทางเพศกลับคืนมา ผู้อ่านโปรดทราบว่าคนที่กำลังจะตายจะบรรลุนิยามนี้เร็วกว่าญาติซึ่งมักจะติดอยู่ที่ระยะเศร้า

2.1.1.3 ความเศร้าโศกภายหลังการฆ่าตัวตาย

ภายหลังญาติสนิทหรือคนรู้จักฆ่าตัวตาย นอกจากจะเกิดอารมณ์เศร้าในตัวเราเองที่เหมือนกับที่กล่าวข้างต้นแล้วเรายังเกิดอารมณ์ขัดแย้งหลาย ๆ อย่างดังนี้

- อารมณ์โกรธที่คนนั้นฆ่าตัวตาย
- ปฏิเสธไม่ยอมรับสิ่งที่คนตายได้กระทำ
- สับสนว่าทำไมคนตายทำอย่างนั้น
- รู้สึกผิดคนที่ฆ่าตัวตายส่วนใหญ่ฆ่าตัวตายเพราะความรู้สึกขมขื่น คนที่ยังอยู่จึงอาจจะรู้สึกว่าทำไมจึงไม่สามารถสังเกตพบ

- รู้สึกผิดที่ไม่สามารถหยุดยั้งความตายได้ เราอาจจะนึกย้อนวนไปวนมาถึงเวลาที่เคยอยู่ร่วมกัน เราอาจจะถามตัวเองว่าเราควรจะป้องกันเขาได้ไหม เราอาจจะคิดว่าเราอาจจะป้องกันการฆ่าตัวตายครั้งนี้ได้ แต่ผู้ตายก็อาจจะพยายามฆ่าตัวตายอีกและเราก็อาจจะไม่สามารถป้องกันได้

- ฉงนว่าผู้ตายทรมานไหม
- ตีใจที่ผู้ตายไม่ต้องทุกข์ทรมานต่อไป
- รู้สึกโล่งใจที่เราไม่ต้องอยู่คอยให้กำลังใจต่อไปไม่ต้องคอยรับมือกับความคิดอยากฆ่าตัวตายและแรงขับอยากตายต่อไป

- อายในสิ่งคนตายทำโดยเฉพาะถ้าเราอยู่ในวัฒนธรรมหรือศาสนาที่สอนว่าการฆ่าตัวตายเป็นบาปและเป็นการเสื่อมเสีย

- อึดอัดใจที่จะคุยกับคนอื่นเกี่ยวกับการฆ่าตัวตายเพราะการเป็นตราบาปถ้าฆ่าตัวตาย ตัวเราอาจจะรู้สึกว่าคนอื่น ๆ พากันสนใจในเหตุการณ์มากกว่าจะสนใจความรู้สึกของตัวเราและคนที่ตายไปแล้ว

- ไม่สบายใจที่ตัวเราก็อาจจะมีความคิดจะฆ่าตัวตายด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

-รู้สึกโดดเดี่ยว ที่จริงแล้วเราจะรู้สึกดีขึ้นที่เราได้พูดคุยกับคนอื่นที่สูญเสียญาติที่รักจากการฆ่าตัวตาย

การตายที่ผิดธรรมชาติมักต้องได้รับการชันสูตรศพ ถ้ากระบวนการนี้ขัดแย้งกับศาสนาหรือความเชื่อในวัฒนธรรม เราจะต้องรีบแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตามกฎหมายและนักวิชาชีพทราบโดยเร็ว

2.1.1.4 ความเศร้ามีประโยชน์

มองโลกแง่ใหม่ เศร้าเสียใจไม่ผิด สร้างภูมิคุ้มกันรับมือปัญหาชีวิตการเผชิญหน้ากับความเศร้าจะทำให้คนเราเข้มแข็งขึ้น และมีภูมิคุ้มกันความทำลายของชีวิตมากขึ้น

เดลิเมล นักวิจัยชี้ว่าการซึมเศร้าแท้จริงแล้วดีต่อคนเรา เพราะทำให้คนล้มลุกขึ้นมาอย่างมั่นคงขึ้น ดังนั้น การใช้ยารักษาอาการนี้ราวกับเป็นโรคๆ หนึ่งจึงไม่ใช่ทางออกที่ถูกต้อง เพราะจะเท่ากับเป็นการปิดโอกาสในการเผชิญหน้ากับปัญหาและอุปสรรคและขับไล่แรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงชีวิตให้ดีขึ้น ความเศร้าจะทำให้คนเราเข้มแข็งขึ้น สามารถรับมือกับความทำลายของชีวิตอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และอาจนำไปสู่ความสำเร็จในท้ายที่สุด ตัวอย่างของแนวคิดนี้คือสิ่งที่เกิดขึ้นกับเซอร์ วินสตัน เชอร์ชิล, อับราฮัม ลินคอล์น, เซอร์ ไอแซก นิวตัน และบิโรเฟน ที่ล้วนแล้วแต่เคยจมอยู่กับอาการซึมเศร้ามาก่อน

ปัจจุบันมีจิตแพทย์จำนวนมากเริ่มตั้งคำถามว่าแพทย์และบริษัทเวชภัณฑ์กระตือรือร้นเกินไปหรือไม่ในการรักษาอาการซึมเศร้าด้วยยา ซึ่งอาจมีผลข้างเคียงและเป็นอันตรายต่อวิวัฒนาการทางอารมณ์ของผู้ที่มีปัญหา การศึกษาหลายชิ้นแสดงให้เห็นว่าความเศร้าอาจสอดแทรกด้วยฟังก์ชันในการปกป้อง ตัวอย่างเช่น ลิงใหญ่ที่ไม่ได้หนีไปแอบเลียแผลใจหลังสูญเสียสถานะในฝูง อาจยังคงทำหายจำฝูงต่อไป ซึ่งอาจทำให้ตัวมันเองบาดเจ็บหรือถึงตายได้ ศาสตราจารย์เจอโรมเว็กฟิลด์จากมหาวิทยาลัยนิวยอร์กสหรัฐฯ เชื่อว่าความเศร้าช่วยให้คนเราเรียนรู้จากความผิดพลาดของตนเองด้วยการหยุดฟังก์ชันการทำงานปกติ ทำให้คนเรามีเวลาใส่ใจกับบางเรื่องอย่างจริงจังชั่วขณะ

รายงานในนิตยสารนิวไซเอนทิสต์ยังระบุว่า ความเศร้าอาจทำหน้าที่เป็นตัวยับยั้งทางจิตเพื่อไม่ให้เราทำผิดซ้ำซาก เช่น ความเสี่ยงที่จะต้องเศร้าทำให้เราไม่ใจง่ายในความสัมพันธ์ พอลคิดเวลล์ จิตแพทย์จากมหาวิทยาลัยคาร์ดิฟฟ์ เวลส์ กล่าวว่าแม้แต่อารมณ์ซึมเศร้าขั้นรุนแรงยังช่วยปกป้องคนผู้นั้นจากความเครียดระยะยาว กล่าวคือถ้าไม่ใช้เวลาในการใคร่ครวญกับสภาพที่เป็นอยู่ คนๆ นั้นอาจติดอยู่ในภาวะเครียดเรื้อรังจนกว่าจะท้อแท้หมดแรงไปเองหรือตายไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1.2 เทคนิคด้านการเล่าเรื่อง

2.1.2.1 ภาพสามารถเล่าเรื่องได้ (Visual Narrative)

ภาพหนึ่งเพียงหนึ่งภาพก็สามารถเล่าเรื่องหรือความหมายแก่ผู้ชมผ่านการสื่อสารด้วยองค์ประกอบที่อยู่ใน ภาพนั้นๆ ไม่ว่าจะเป็นสี สัน ขนาดภาพ รายละเอียดของวัตถุ ฉากด้านหลัง มิติของภาพ แต่เมื่อภาพนั้นถูกทำให้เคลื่อนไหวจากกล้อง (Moving Image) ถูกนำเสนอในรูปแบบของวีดิทัศน์เมื่อภาพนิ่งหลายๆภาพมาเรียงต่อกันเพื่อเล่าเรื่องราวแก่คนดู การตัดต่อหรือลำดับภาพจึงเป็นหัวใจสำคัญของการสื่อสารด้วยภาพ กลายเป็นเทคนิคที่ทำให้สื่อภาพเคลื่อนไหวเป็นรูปแบบของศิลปะ (Art Form) ที่เปิดโอกาสให้ผู้นำเสนอใช้เป็นช่องทางในการนำเสนอ บอกเล่าความหมาย สื่ออารมณ์ ความคิด สติปัญญา และความงามแก่ผู้ชม หน้าที่สำคัญของการลำดับภาพ 3 ประการ คือ

1. การลำดับภาพสามารถเล่าเรื่อง (Narrative) ได้การเชื่อมระหว่างข้อตั้งแต่สองข้อขึ้นไปไม่เพียงสร้างความต่อเนื่องในด้านเวลาหรือพื้นที่ (Time & Space) พร้อมกันทั้งสองเท่านั้น หากยังสามารถเล่าเรื่องราวได้ การลำดับภาพเพื่อเล่าสามารถจำแนกแยกแยะรายละเอียดต่างๆของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและนำรายละเอียดเหล่านั้นมาเรียงลำดับเพื่อสร้างสถานการณ์ที่น่าติดตาม การลำดับภาพเพื่อการเล่าเรื่องอีกประเภท คือ ลำดับภาพเพื่อแสดงเหตุการณ์ในอดีต (Flashback) หรือการลำดับภาพในอนาคต (Flash Forward) หรือลักษณะที่สาม คือ การตัดสลับตั้งแต่สองเหตุการณ์ขึ้นไป (Cross-cutting)

2. การลำดับภาพสามารถสื่อให้กระตุ้นความคิดหรือแสดงควาหมายในเชิงสัญลักษณ์ (Intellectual) การตัดภาพในเชิงอุปมาอุปมัย (Metaphorical cut) การตัดเพื่อสื่อความคิดคือลักษณะของการตัด เพื่อสร้างความขัดแย้ง (Contrast cut) การตัดสลับสองเหตุการณ์ (Parallel cutting) นั้นสามารถใช้เพื่อสื่อความคิดเช่นกัน

3. การลำดับภาพสามารถกระตุ้นเร้าอารมณ์ (Emotional) การตัดภาพเพื่อสร้างจังหวะหรือท่วงทำนอง (Tempo) ของเหตุการณ์ (Quick Cut) เพื่อเร่งเร้าเหตุการณ์ให้เกิดความรวดเร็วฉับไว บางกรณีสื่อถึงความรุนแรง สับสน วุ่นวาย ในทางกลับกัน (Slow cut) หรือ (Delay cut) แสดงถึงอารมณ์เฉื่อยชา อ่อนแอ หรือความสับสน เยือกเย็น การตัดภาพตามลำดับแสง (Total Cut) สามารถชักจูงอารมณ์โดยที่ผู้ชมไม่ทันรู้ตัว ดัดจากภาพที่แสงสว่างน้อยไปมากหรือ จากสว่างมากไปน้อยก็บ่งบอกถึงอารมณ์ของความหวังและสิ้นหวังได้ การตัดภาพตามทิศทางการเคลื่อนไหวของวัตถุ

หรือตัวละครในภาพไปในทางเดียวกันหลายๆช็อตเรียกว่า (Direction Cut) เพื่อบอกถึงการหลังไหล ความสามัคคี เป็นน้ำหนึ่งใจเดียว ถ้าตัดภาพให้สวนทางกันหมายถึงความขัดแย้ง การปะทะ หรือ ความเห็นที่ไม่ลงรอยกัน

2.1.2.2 ภาพยนตร์อ้างอิงเรื่อง Last Life In The Universe (รักน้อยนิมิตมหาศาล)

ภาพที่ 2.1 โปสเตอร์ภาพยนตร์เรื่อง Last Life In The Universe ที่มา : <http://www.imdb.com/media>

ผู้กำกับ : เป็นเอก รัตนเรือง

เขียน : ปราบดา หยุ่น

กำกับภาพ : Christopher Doyle

ฉาย : 8/08/2003

ภาษา : ไทย/อังกฤษ/ ญี่ปุ่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โครงเรื่อง Last Life In The Universe

ภาพยนตร์เรื่องนี้เริ่มต้นด้วยภาพการณสงบสุขหรือภาวะที่สมดุล(Equilibrium) ก่อน โดยหนังเปิดเรื่องด้วยการแนะนำตัวละครหลักชายที่ชื่อ เคนจิ ชาวญี่ปุ่นที่มาทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ห้องสมุดแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯประเทศไทย ภาพยนตร์มีการเปิดเผยรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ เพื่อให้รู้ถึงบุคลิกภาพของตัวละครเอกชายผู้นี้ ที่เจ้าระเบียบและหมกมุ่นหลงใหลกับการฆ่าตัวตายอย่างมาก นอกจากนี้ยังได้แสดงให้เห็นว่าเขาใช้ชีวิตเรียบง่ายอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ของสังคมและโดดเดี่ยวเปลี่ยวเหงามาก ความสุขของเขาเพียงอย่างเดียวคือ การอ่านหนังสือและความคาดหวังจะได้รับความสุขที่จะได้จากการตาย เพื่อพักผ่อนและหลุดพ้นจากภาวะปัจจุบันของโลกที่วุ่นวายนี้ แต่แล้วชีวิตของเคนจิก็กกลับดูซุ่มซึ้นขึ้น เมื่อวันหนึ่งเขาได้พบกับหญิงสาวไทยในชุดนักเรียนญี่ปุ่นที่ชื่อ นิด เขาได้แต่ลอบมองเธออย่างมีความสุขและดื่มด่ำกับเนื้อหาของหนังสือเล่มเดียวกับที่เธออ่านในห้องสมุด

ภาพยนตร์มีการพัฒนาการอย่างช้า ๆ มีการแนะนำตัวละครแต่ละตัวที่เข้ามาเกี่ยวพันกับชีวิตของเคนจิ พร้อมด้วยการเปิดเผยรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ของตัวละครแต่ละตัว เพื่อให้ทราบที่มาและชีวิตของพวกเขา ภาวะปัญหาหรือภาวะไม่สมดุล (Disruption) เริ่มต้นขึ้นเมื่อตอนหลังจากซาบซึ้งกับนิทานเล่มเดียวกับที่นิดอ่านจนคิดที่จะฆ่าตัวตาย โดยการกระโดดสะพานลงแม่น้ำ แต่ในขณะเวลานั้นเขาก็ได้พบกับนิดผู้หญิงที่เขาชอบ โชคร้ายที่นิดถูกรถชนตายกะทันหัน การตายของนิดทำให้เขาได้รู้จักกับน้อย (พี่สาวของนิด) และปัญหาอีกปัญหาที่สร้างความยุ่งยากใจ ทำให้เคนจิไม่อยากอยู่บ้านก็คือศพ 2 ศพ ที่เกิดจากการฆาตกรรมภายในบ้านของเขา ซึ่งศพหนึ่งก็คือพี่ชายของเขาเอง

ในภาพยนตร์เคนจิได้มีโอกาสใช้ชีวิตร่วมกันกับน้อยในบ้านของเธอที่บางปู สถานที่ที่มีเรื่องราวของนิดและน้อย ความแตกต่างของวัฒนธรรมและความแตกต่างในนิสัยที่ต่างกันสุดขีด ความไร้ระเบียบและความเจ้าระเบียบ ตัวละครเอกทั้งคู่ต่างพัฒนาความรู้สึกดีๆ ให้แก่กันอย่างช้าๆ แม้มีช่วงที่ถูกคุกคามบ้างจากจอนผู้เป็นแฟนแกน้อย ซึ่งต่อมาภาวะดังกล่าวกำลังจะเปลี่ยนแปลง เพื่อเข้าสู่ภาวะสมดุลขึ้นด้วยการจากกันของทั้งคู่ โดยน้อยจะเดินทางไปทำงานเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่โอซาก้าประเทศญี่ปุ่น ส่วนเคนจิก็กต้องกลับบ้านมาใช้ชีวิตเหมือนเช่นปกติที่กรุงเทพฯ ขณะเดียวกันก็มีคนในแก๊งอิทธิพลจากญี่ปุ่น และจอนที่จะมาตามฆ่าล้างแค้นเคนจิที่ห้องพัก แต่เขาก็รอดตายหวุดหวิด ภาวะคลี่คลายสู่สภาวะสมดุลหรือสภาวะสงบสุขอีกครั้ง (New Equilibrium) ด้วยชีวิตใหม่ของน้อยที่โอซาก้า ภาพยนตร์มีการเล่าเรื่องราวของน้อยที่ญี่ปุ่นด้วยภาพการทำงานของเธอในร้านอาหารที่ญี่ปุ่น อาจเพื่อต้องการถ่ายทอดให้เห็นว่าในตอนนีชีวิตเธอกำลังจะเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น ด้วยการกลับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เข้าไปอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ของสังคมใช้ ชีวิตแบบคนสามัญทำงานเลี้ยงชีพเป็นหลักเป็นฐานมั่นคงขึ้น ต่างจากเมื่อครั้งที่อยู่เมืองไทยที่แทบจะระบอบอาชีพที่แน่นอนของเธอไม่ได้ ในที่สุดทั้งน้อยและเคนจิกก็ ต่างรู้สึกถึงความรู้สึกดีๆ ที่มีให้แก่กันในใจของแต่ละคน ทั้งคู่อยู่ห่างไกลกันและอยู่กันต่างสถานะ เพราะสถานการณ์ของชีวิตเคนจิกกำลังจะเปลี่ยนแปลงไปในทางที่แยกลง โดยจากเคนจิก คนปกติมีอาชีพ ที่แน่นอนใช้ชีวิตที่เรียบง่ายในกฎเกณฑ์ของสังคมกลับกลายเป็นอาชญากรที่ตำรวจจับกุมในตอนท้าย ของเรื่องอาจด้วยข้อหาเป็นอาชญากรฆ่าคนตาย หรืออาจด้วยข้อหาผู้ที่เป็นหนึ่งในแก๊งอิทธิพลจาก ญี่ปุ่นที่อพยพเข้าประเทศไทยมา เห็นได้จากการเปิดเผยสัญลักษณ์บางอย่างให้ผู้ชมได้ขบคิดนั่นคือ รอยสักบนหลังเคนจิกที่มีแบบเดียวอย่างที่ปรากฏ บนหลังของพี่ชายเขา และนั่นอาจเป็นสัญลักษณ์ของ การเป็นสมาชิกในกลุ่มอิทธิพลหนึ่งจากญี่ปุ่น

สัญลักษณ์พิเศษแทนความรู้สึก (Symbol)

จิ้งจกและนิทานจิ้งจกหมายถึง ความเดี๋ยวตายเปล่าเปลี่ยว สัญลักษณ์นี้ปรากฏขึ้น อย่างสำคัญ 3 ครั้ง โดยครั้งแรกปรากฏบนเพดานห้องเคนจิกในซีซั่นแรกที่แนะนำเคนจิกและเคนจิก กำลังจะฆ่าตัวตายด้วยการผูกคอต ครั้งที่สองตอนที่น้อยเสพยาบนโซฟาในบ้านครั้งที่สาม จิ้งจกมันหล่น ลงมาจากเพดานหลังจากที่น้อยและเคนจิกเริ่มมานั่งดูทีวีด้วยกันเป็นการหมายถึงการออกจากภาวะ เปล่าเปลี่ยวเดี๋ยวตายมามีกันและกัน ความรู้สึกดีๆ ของคนทั้งคู่เริ่มเกิดขึ้นแล้ว นอกจากนี้ยังมีการ ปรากฏของหนังสือ จิ้งจกที่เดี๋ยวตาย ซึ่งสื่อความหมายถึงความเดี๋ยวตายเปล่าเปลี่ยวของคนสามคน คือ นิด เคนจิกและน้อย ที่ต่างก็ชอบที่จะอ่านหนังสือเล่มนี้เช่นกัน นอกจากนี้ยังถือเป็นการใช้สัญลักษณ์ พิเศษนี้เพื่อให้เห็นถึงลักษณะชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คนในสังคมเมืองยุคปัจจุบันที่ดำรงชีวิตแบบต่าง คนต่างอยู่ต่างคน ต่างต้องดิ้นรนให้ชีวิตของตนอยู่รอด ภายใต้โลกเสรีที่ทั่วทั้งโลกต่างเชื่อมโยงถึงกัน หมดทั้งทางเศรษฐกิจสังคมวัฒนธรรม โดยเฉพาะการหลั่งไหลของอิทธิพลตะวันตก ผู้คนยึดติดใน คุณค่าทางวัตถุและฟุ้งฟิงเทคโนโลยีต่างๆ ในการสื่อสาร หรือในการใช้ชีวิตประจำวันมากกว่าการให้ ความสำคัญกับความรู้สึกแห่งจิตใจ สภาวะแวดล้อมเช่นนี้เป็นส่วนหนึ่งที่ผลักดันให้ผู้คนโดยเฉพาะ สังคมเมืองที่มีความสับสนวุ่นวายเกิดความรู้เหงาโดดเดี่ยวและสับสนทางอารมณ์อยู่มาก

2.1.2.3 การนำมาประยุกต์ใช้

ในเรื่องของวิธีการเล่าด้วยจะเล่าภาษาภาพ(Visual Narrative) และจะใช้การลำดับเรื่องราวแบบ Cross-Cutting มาใช้แทรกเหตุการณ์แบบFlashback เข้าไปเสริมเพื่อเผยถึงปมหลังตัวละครมากขึ้น การได้ศึกษาภาพยนตร์เรื่องรักน้อยนิมิตมหาศาล (Last Life In The Universe) อย่างถี่ถ้วนแล้วนั้น ทำให้ข้าพเจ้ามีความเข้าใจหลักของการใช้สัญลักษณ์มากขึ้น

2.1.3 การออกแบบภาพและแสงในภาพยนตร์

2.1.3.1 แนวความคิดในการสร้างสรรค์ภาพยนตร์

หลังจากที่ได้ศึกษาภาพยนตร์เรื่อง Last Life In The Universe ไปแล้ว ทำให้ข้าพเจ้าเกิดการจุดประกายความคิด ในการนำเสนอผลงานออกมาเป็นภาพยนตร์ขนาดสั้นที่สามารถสื่อถึงบรรยากาศ ห้วงอารมณ์ต่างๆในช่วงชีวิต ที่ดูแล้วสามารถเข้าถึงได้ง่าย และให้ผู้ชมได้ใช้จินตนาการและการตีความอย่างอิสระ

2.1.3.2 การออกแบบภาพ (Visual Design)

การถ่ายทอดอารมณ์ผ่านภาพนั้น มีองค์ประกอบหลายอย่างที่จำเป็น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของ ขนาดภาพ การวางเฟรม เทคนิคที่จะนำมาใช้ในการเล่าเรื่อง การเปิดปิดข้อมูลของตัวละคร การเคลื่อนไหวที่มีการถ่ายเชิง Realistic นั้นถูกวางให้ในช่วงแรกของภาพยนตร์ จะมีการใช้ Camera Movement มากที่สุดเพราะ การเปิดเรื่องมาในเมืองหลวงที่ใช้ชีวิตเร่งรีบ มีการเคลื่อนไหวตลอดเวลา การเคลื่อนไหวหลัก ๆ จึงใช้การถือกล้องถ่าย (Handheld Camera) การถือกล้องถ่ายภาพ เป็นการเคลื่อนไหวที่กล้องที่ทำให้ภาพไหวอยู่ตลอดเวลา ลักษณะเป็นการถ่ายภาพที่ไม่เป็นแบบแผนเหมือนการเคลื่อนไหวแบบอื่น ๆ ซึ่งให้ความรู้สึกว่าคุณอยู่ ณ ที่นั้น หรือมีส่วนร่วมในเหตุการณ์นั้น โดยใช้กล้องถ่ายทอดความสับสนอลหม่าน ชุกฉุน รวดเร็วของแอ็คชั่น แต่อย่างไรก็ตาม การถือกล้องถ่ายภาพหากใช้ไม่ถูกกาลเทศะ อาจเป็นตัวทำลายภาพยนตร์ได้ อย่างที่สองคือการ Tracking ข้อได้เปรียบของการแทรกคั้งซ็อตคือ ทำให้เราสามารถพากล้องไหลเข้าไปอยู่ในเหตุการณ์ และออกมานอกเหตุการณ์หรือแอ็คชั่นได้ในขณะเดียวกัน อันเป็นปัจจัยสำคัญในการกำหนดภาพ ใช้เป็นโครงสร้างของเนื้อเรื่องได้หลากหลายมากขึ้นและนอกจากนี้ แทรกคั้งซ็อตยังเป็นตัวดึงเวลาของซ็อตให้ยาวนานขึ้น เป็นการรักษาอารมณ์ของคนดูให้ต่อเนื่อง ทำให้เราสามารถเน้นหรือเปลี่ยน

อารมณ์คนดูได้ภายในช็อตเดียวกันต่างจากการตั้งกล้องอยู่กับที่โดยใช้การแพน การเปลี่ยนภาพจากขนาดใกล้เป็นไกลหรือจากไกลเป็นใกล้ ซึ่งเป็นเพียงการเพิ่มหรือลดความสำคัญของซับเจ็คในช็อตเท่านั้น และยังไม่สามารถดึงเวลาของช็อตให้ยาวนานขึ้นพร้อมกับรักษาจุดสนใจของภาพไปในขณะเดียวกันด้วย

ซึ่งเมื่อเข้าสู่ตอนกลางเรื่องแล้วการเคลื่อนกล้องจะลดน้อยลง แต่จะเป็นการถ่ายตั้งกล้องแบบ Static แทนเน้นไปที่ศิลปะการแสดงของตัวแสดงมากกว่า การถ่าย Signature Shot นั้นเน้นความสวยงามเป็นธรรมชาติของสถานที่

2.1.3.3 การออกแบบแสงในภาพยนตร์

โดยรวมแล้วภาพยนตร์ของข้าพเจ้านั้นเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นภายนอกอาคาร ซึ่งแสงที่ใช้จึงเป็นแสงธรรมชาติ ในขั้นตอนการถ่ายทำจะมีอุปกรณ์ไว้กรองแสงหรือช่วยสะท้อนแสง เพื่อให้ภาพที่ออกมาเป็นธรรมชาติและมีความ Realistic ซึ่งอาจการแก้ไขสีในขั้นตอนของ Post-Production เพื่อช่วยเสริมอารมณ์โทนสีของภาพ ในกรณีที่การถ่ายทำไม่ตรงกับความต้องการ ซึ่งจะมีฉากเฉพาะช่วงเวลาของเช้าและเย็น การถ่ายตอนกลางวันจะมีน้อยมากเพราะแสงในตอนกลางวันจะดูแข็งเกินไป ทำให้ไม่เหมาะกับการถ่ายทำภาพยนตร์เรื่องนี้

2.1.4 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อนำไปใช้

จากข้อมูลทั้งหมดที่ได้หยิบยกมานั้น บางส่วนจะถูกนำไปใช้ในกระบวนการผลิตบทภาพยนตร์ เพื่อช่วยเสริมให้เรื่องราวมีหลักการ และสามารถอ้างอิงได้

2.1.1 การค้นคว้าข้อมูลด้านตัวละคร

2.1.1.1 ความตายในมิติเชิงวัฒนธรรม ศึกษาเพื่อเข้าใจมุมมองของตัวละครที่มองว่าความตายไม่ได้มีความหมายเพียงแค่การสิ้นชีวิตในทางกายภาพ แต่ยังสะท้อนให้เห็นถึงความจริง ความหมายและคุณค่าของชีวิต รวมทั้งแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของกลุ่มคนที่มีต่อกัน

2.1.1.2 การรับมือกับการสูญเสีย ศึกษาเพื่อที่จะได้รับรู้ถึงภาวะระดับจิตใจตัวละครในแต่ละเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและเข้าถึงวงจรธรรมชาติ (Grief cycle)

2.1.1.3 ความเศร้าโศกภายหลังการฆ่าตัวตาย ศึกษาเพื่อให้ตัวละครมีมิติสามารถสะท้อนความคิดและการแสดงออกอย่างสมจริง

2.1.1.4 ความเศร้ามีประโยชน์ ศึกษาเพื่อให้เข้าใจประโยชน์ของความเศร้าที่มีผลต่อสภาวะจิตใจมนุษย์ในด้านบวก

2.1.2 เทคนิคด้านการเล่าเรื่อง

2.1.2.1 ภาพสามารถเล่าเรื่องได้ (Visual Narrative) ศึกษาเพื่อให้เข้าใจรูปแบบของภาษาภาพมากขึ้นสามารถนำไปต่อยอดเพื่อให้ตัวบทมีชั้นเชิงและสนุกมากขึ้น

2.1.2.2 ภาพยนตร์อ้างอิงเรื่อง Last Life In The Universe (รักน้อยนิดมหาดาล) การได้ศึกษาจากภาพยนตร์เรื่องนี้ทำให้มีความเข้าใจในเรื่องภาษาภาพ อารมณ์ และเรื่องของสัญลักษณ์ (Symbol)

2.1.2.3 การนำมาประยุกต์ใช้ นำเรื่องของการลำดับเรื่องและการสร้างภาษาภาพมาใช้ด้วยกัน

2.1.3 การออกแบบภาพและแสงในภาพยนตร์

2.1.3.1 แนวความคิดในการสร้างสรรค์ภาพยนตร์ เพื่อตั้งแนวทางที่ต้องการถ่ายทำในอนาคต

2.1.3.2 การออกแบบภาพ (Visual Design) นำหลักขององค์ประกอบศิลป์และเทคนิคการใช้กล้องมาประยุกต์เข้ากับบทภาพยนตร์

2.1.3.3 การออกแบบแสงในภาพยนตร์เพื่อศึกษาสภาพแสงที่ใช้ถ่ายทำ

บทที่ 3

บทภาพยนตร์

3.1 ข้อมูลเกี่ยวกับบทภาพยนตร์

3.1.1 ประเด็น (Theme)

อุปสรรคคือเส้นทางที่ต้องใช้ก้าวผ่าน เพื่อให้เราเรียนรู้และเติบโตขึ้น

3.1.2 โครงเรื่อง (Plot)

ตุล ชายหนุ่มที่กำลังสับสนในชีวิตได้รับจดหมายของ โจ้ เพื่อนสนิทที่เสียชีวิตจากการกระโดดหน้าผาตาย ตูลต้องการที่จะค้นหาคำตอบเบื้องหลังการจากไปของเพื่อน จึงตัดสินใจที่จะทดลองใช้ชีวิตตามสิ่งที่โจ้เคยทำ และในที่สุดเขาก็ได้เรียนรู้และเข้าใจตัวเองผ่านมุมมองใหม่

3.1.3 โครงร่าง (Treatment)

ตุลชายหนุ่มท่าทางทะมัดทะแมง กำลังแต่งตัวเตรียมพร้อมไปทำงาน วันนี้เขามั่นใจเป็นพิเศษ เมื่อถึงออฟฟิศเขานั่งรอเพื่อนร่วมงานมาทำงานในตอนเช้า นาฬิกาบอกเวลา 9 โมงตรง ตลอดสองปีที่ผ่านมาที่ตุลทำงานที่นั่นเขาทำผลงานเป็นที่น่าพอใจให้แก่บริษัทโฆษณาเล็กๆ แห่งนี้อยู่พอสมควร วันนี้จะมีการปรับเปลี่ยนหน้าที่การทำงานเล็กน้อย คนเริ่มทยอยมาเข้ามาในออฟฟิศเรื่อยๆ บ้างก็แซวตุลว่าเขาจะเป็นหัวหน้าทีมคนใหม่ เวลาล่วงเลยเป็นสิบโมงกว่าแล้ว โดเรกเตอร์เปิดประตูเข้ามา ประกาศเรียกความสนใจจากทุกคน วันนี้จะมีการเลือกหัวหน้าทีมอาร์ตคนใหม่แทนที่คนเก่าที่ลาออกไป มีเพื่อนที่นั่งข้างหลังเอื้อมมาแตะไหล่ให้กำลังใจเขา ตูลยึดหลังขึ้นเล็กน้อย รอฟังการประกาศ แต่ผลปรากฏว่าคนที่ได้เลื่อนตำแหน่งเป็นเพื่อนที่นั่งข้างหลังเขาแทน ตูลถอดสีหน้าครุ่นหนึ่งก่อนจะหันไปแสดงความยินดีกับ เพื่อนร่วมงานของเขายังคงตกใจไม่หายกับผลการประกาศ ตูลรีบหันกลับมาทำงานต่อเพื่อซ่อนอาการผิดหวัง

ตุลกลับห้องพักในตอนเย็นด้วยความเหนื่อย เมื่อเปิดประตูห้องเข้าไปเขาก็ทิ้งกระเป๋าเป้ไว้ที่พื้นก่อนจะล้มตัวลงนอนบนเตียง จู่ๆเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น ตูลลืมตาขึ้นพร้อมดึงโทรศัพท์ออกมา

จากกระเป๋าทางเกง หน้าจอปรากฏชื่อเพื่อนเก่าสมัยเรียนเขารับโทรศัพท์อย่างสนิทสนมเสียงปลายสาย
แจ้งข่าวร้ายกับตุลอย่างตื่นตระหนก โจ้ หนึ่งในกลุ่มเพื่อนสนิทของตุลเสียชีวิตแล้ว พร้อมบอกให้ตุล
เปิดทีวีดูข่าว ตูลงกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ตูลคว่ำรีโมทขึ้นมาเปิดข่าวดู ในข่าวพูดถึงเรื่องของนักท่องเที่ยว
เที่ยวหนุ่มที่ผลัดตกหน้าผาและถูก สันนิษฐานว่าเป็นการฆ่าตัวตาย ตอนนี้งำลังอยู่ในขั้นตอนของการ
สืบสวน ชื่อจริงของผู้เสียชีวิต เป็นชื่อจริงของโจ้ ตูลได้แต่ยืนฟังข่าวด้วยความตกใจ

เช้าวันถัดมาตุลแต่งชุดเตรียมพร้อมไปงานศพโจ้ เขาเข้าออฟฟิศไปทำงานปกติ ตูล
แจ้งกับเจ้านายไว้ว่าตอนเย็นมีธุระต้องไปงานศพเพื่อน เจ้านายอนุญาตแต่ก็กำชับอย่างหนักแน่นให้ส่ง
งานให้ทันลูกค้ำวันรุ่งขึ้น ตูลรีบทำงานจนเวลาล่วงเลยไปถึงเย็น ตูลเริ่มเก็บของกลับบ้าน เพื่อนร่วมงานเห็น
ดังนั้นจึงร้องเขาไว้ พร้อมคำพูดกดดัน ตูลมองนาฬิกาสลับกับเพื่อนของเขา เขาพับโน้ตบุ๊คเก็บทันทีด้วยความ
ความไม่พอใจ ก่อนเดินออกจากออฟฟิศด้วยความเร่งรีบ เสียงไวววาย ของเพื่อนเล็ดลอดผ่านประตู
ออกมา ตูลไปงานศพของโจ้ที่วัดไม่ทัน เมื่อไปถึงวัด มีเพียงแค้เก้าอี้เปล่าถูกตั้งเรียงเป็นแถว เขาเข้าไป
นั่งที่เก้าอี้ มีแต่ความเงียบและแมลงที่บินวนรอบหลอดไฟในคำคืนนั้น ตูลหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเปิด
ดูFacebookของโจ้ เขาดูรูปภาพชายหนุ่มกำลังยิ้มอย่างมีความสุขถ่ายรูปรูปกับภาพบรรยากาศบ้าน
เมืองยุโรป ตูลกลับหอบพักในคำคืนนั้น เขาเปิดประตูห้องแล้วก็พบว่าตัวเองเหยียบของจดหมายที่ถูก
สอดมาไว้หน้าประตู เจ้าของจดหมายที่ส่งมาปรากฏเป็นชื่อของโจ้

เช้าวันต่อมา ตูลยื่นเลือกเสื้อผ้าและของใช้ที่ถูกนำมาวางกองสุมบนเตียงนอน
เขาถอนหายใจเบาๆแล้วจัดการยัดสิ่งของลงในกระเป๋าสะพายใบโต มืออีกข้างพลางกดโทรศัพท์หาเจ้า
นาย เมื่อปลายสายถูกตอบรับ เขาขออนุญาตลา หยุดเรื่องธุระส่วนตัว เสียงก่นด่าแข็งกร้าวของเจ้านาย
ถูกกรอกผ่านสายโทรศัพท์มา ชายหนุ่มหยุดจัดของไปชั่วขณะหนึ่ง เขากล่าวขอโทษอีกครั้งก่อนวาง
สาย ตูลหยิบกระเป๋าและเดินออกจากห้องไป รถของตุลแล่นไปบนถนนที่สองข้างทางที่มีแต่ต้นไม้
บรรยากาศสงบทสงบึงชวนให้นึกถึงวันเก่าๆ

(Voice Over ข้อความในจดหมายใจ: ถึงตุล ตอนนี้มึงเป็นไงมั่งวะ ไม่ได้เจอหน้ากัน
นานเลย ชีวิตทำงานมึงโเคเหมือน ที่ฝันไว้รีเปล่า ภูหวังว่าจะโเคเนะ คิดถึงมึงฉิบหายเลย มึงคงแปลก
ใจใช่ไหมว่าทำไมกูเขียนจดหมายมาหามึงแทนที่จะโทรมาเลย แต่กูคิดว่าให้จดหมายพูดแทนกูนี้แหละ
น่าจะสบายใจกว่าที่กูจะพูดกับมึงตรงๆแล้ว คิดถึงสมัยม.5วะ) ตูลนึกถึงตอนที่เขาและเพื่อนๆโดดเรียน
ปีนข้ามรั้วสูงมานั่งอยู่หลังตึกเรียนภาพด้านข้างของโจ้ขณะสูบบุหรี่ยังคงแจ่มชัดในความคิดของเขา

ใจู้ก่อนข้างจะดูเป็นผู้ใหญ่กว่าตัวเขาด้วยซ้ำไป เขาพนควันบุหรือลอยคลั่งไปในอากาศก่อนจะหันมาจะ ยืนของบุหรือให้ตุลตุลนึกขำเมื่อรู้ว่าตัวเองในตอนนั้นดูข้างแตกต่างจากปัจจุบันเหลือเกิน (Voice Over ข้อความในจดหมายใจ: แล้วก็ตอนที่ไปเที่ยวกับบ้านมิ่ง ตอนนั้นสนุกดีนะ ก็นั่นแหละกลับไปทีนั้นมา มัน เป็นที่เดียวในตอนนั้นที่กูพอจะรู้สึกได้ว่ากูอยากไป แต่โทษทีนะที่ไม่ได้ชวนมิ่ง มิ่งรู้ไหม ทีนั้นแมงไม่ได้ เปลี่ยนไปจากสมัยก่อนเลย)รถของตุลจอดพักอยู่ริมทาง ตุลยกบุหรือขึ้นสูบเป็นครั้งสุดท้ายแล้วจึงดับไฟ จากกันบุหรือด้วยเท้าของเขา ตุลปิดประตูรถแล้วบิดกุญแจเพื่อสตาร์ทเครื่องยนต์

Flashback บนเบาะหลังรถครอบครัวตุล มีตุลและใจู้ในผมทรงนักเรียนนั่งอยู่ ตุลนั่ง หลังอยู่ด้านซ้าย นอนอ้าปากค้างเอาหัวพิงเบาะอย่างเหนื่อยล้า ส่วนด้านซ้ายมีใจู้นั่งมองสายตาทอด มองไปตามข้างทางอย่างเหม่อลอย แม่ของตุลหันมาสังเกตความเรียบร้อยของเด็กๆ เธอเห็นลูกชาย หลับไปแล้วจึงหันไปชวนใจู้คุยแทน แม่ถามใจู้เรื่องอนาคตว่า เขาอยากจะทำอะไร คิดไว้หรือยัง ใจู้ ตอบกลับไปว่าอยากไปต่างประเทศ คงหาทุนสักทีแล้วลองสอบดู แม่จึงถามว่าที่ บ้านใจู้จะไม่คิดถึงแม่ หรือ ใจู้ได้แต่ยิ้มให้แม่ของตุล ไร้คำตอบใดๆ พ่อของตุลแอบเหล่มองผ่านกระจกหลังมาครู่หนึ่ง แม่ของ ตุลจึงหัวเราะแห้งๆ ก่อนจะเปลี่ยนเรื่องไปบ่นถึงลูกชายแทนว่ายังไม่รู้จะเอาอย่างไรดี ตามตาประสาแม่ เป็นห่วงลูก ก่อนจะหันหลังกลับไป ไม่นานรถก็มาจอดถึงที่หมาย มีทะเลสาบใหญ่ถูกล้อมด้วยภูเขา แม่ตุลสั่งให้พ่อถ่ายรูปครอบครัวให้ พ่อที่ใช้กล้องดิจิทัลยังไม่ค่อยเป็น ก็เล็งมุมแล้วเล็งอีก ทำให้แม่กับ พ่อของตุลเกิดการทะเลาะกันเล็กๆตุลมองทั้งสองอย่างหน่ายๆ ใจู้จึงอาสาเป็นตากล้องถ่ายรูปทั้ง ครอบครัวให้ แม่คว้ากล้องในมือพ่อส่งให้ใจู้ ก่อนจะไปยืนเรียงหน้ากระดานตามฟอรัม พ่อยืนนิ่งๆ แม่ ฉีกยิ้มอย่างมีความสุข คว้าแขนลูกมากอดไว้ข้างหนึ่ง ตุลยิ้มแหยๆ ให้กล้อง ใจู้นับนิ้ว1-3ก่อนจะกด ชัตเตอร์สองสามรูป เด็กหนุ่มทั้งสองเดินไปตามสะพานที่ทอดยาวไปจนสุดสายตา ตุลนั่งพักลงบนราว สะพานก่อนจะหันไปคุยกับใจู้ แช่วเพื่อนเรื่องผู้หญิงที่ใจู้จีบอยู่อย่างสนุกปาก ใจู้จึงถีบตุลตกลงไป ใน น้ำเป็นการแก้แค้นขณะที่เขาหัวเราะอย่างสะใจก็ต้องชะงัก เมื่อตุลที่อยู่ในน้ำตะกายผลุบๆโผล่ๆ ไม่ ว่าย้ายไปไหนใจู้ มองไปรอบๆ ไม่มีใครอยู่บริเวณนั้นเลย ถ้าวิ่งกลับไปก็จะต้องใช้เวลาานานมาก เขาจึง กระโดดตามตุลลงไปทั้งๆที่ว่ายน้ำไม่เป็น ทั้งสองพากันตะกายจนเกือบถึงริมฝั่ง เมื่อปลายเท้าของใจู้ เหยียบถูกเลนใต้น้ำแล้ว เขาพยายามยื่นให้ถึงแล้วลากตุลเขามาด้วย ทั้งสองสำลักน้ำอย่างแรง เด็กๆ เดินกลับไปก็รดเนื้อตัวเปียกปอน พ่อแม่ของตุลเห็นแล้วก็ป่วนมากจึงต่อว่าทั้งสองไป แต่ตุลโกหก พ่อแม่ไปว่าไม่ได้เล่นกันที่น้ำลึก ใจู้ว่ายน้ำได้ไม่ต้องห่วง เขาหัวเราะกลบเกลื่อน สีหน้าของตุลเป็นกังวล

(Voice Over ข้อความในจดหมายใจ: ทุกอย่างแทบจะเหมือนเดิมหมด เหมือนถูกย้อนเวลาได้เลย กว่าถูกก็เหมือนที่นี้แหละ เหมือนเดิมเลย เพราะจนปานนี้ แล้วถูกก็ยังว่าน้ำไม่เป็นเลยวะ) ตลกระโจนลงไปในน้ำ น้ำแตกกระเพื่อมเป็นคลื่นใหญ่ ๆ ตลผลุบๆโผล่ๆ บนผิวน้ำอย่าง ทรมาน น้ำเข้าตาและจมูก ตลอ้าปากสูดอากาศเข้า ตลพยายามอนนึ่ง ๆ เพื่อให้ลอยตัวได้ ชายหนุ่มก็นอนลอยคอ สายตาจ้องมองท้องฟ้าเวลาโพล้เพล้อย่างอ่อนแรง (Voice Over ข้อความในจดหมายใจ: ฎึ๊ง ว่าคนเราพอมันโตขึ้นแล้วมันก็จะว่ายน้ำได้เอง แต่พอลงไปว่ายน้ำจริงๆแม่งก็ยังยากเหมือนเดิมนั้นแหละ ตล ตอนที่มึงอ่านจดหมายนี้มึงก็คงรู้ข่าวของกูแล้วใช่ไหม โทษทีนะที่กูคิดอะไรของกูอยู่คนเดียว แล้วก็ทำอะไรตามใจ แต่มึงไม่ต้องห่วงนะแล้วก็ไม่ต้องรู้สึกผิดด้วย มันไม่ใช่ความผิดของมึงหรือของใคร) ตล ว่ายมาจนถึงฝั่ง เขานั่งคุกเข่าลงบนเลนแฉะๆ น้ำตาหยดแหมะลงบนตัก Flashback ตลเดินมาขึ้นงานอาหารที่เต็มไปด้วยกุ้งเผาให้ใจที่ริมชายหาด ตลบอกว่าแม่สั่งให้เอามาให้แล้วนั่งข้างเพื่อน ตลบอกใจว่าไม่ต้องห่วงเรื่องนั้นไป เขาไม่ตายง่ายๆหรอก ใจยิ้มเจื่อนๆ เขาพูดกับตลว่าถ้าพ่อแม่ของตลไม่ได้ชวน มาเที่ยวด้วยเขาเองก็ไม่ว่าจะไปนอนบ้านใครดี เขาชอบที่ครอบครัวของตลดูเป็นครอบครัวที่อบอุ่น ตลมองใจแล้วรีบ บอกบิดว่าพ่อแม่เขายังมีทะเลาะกันเลย ใจหัวเราะ ตลจึงถามเพื่อนว่าที่จริงแล้วที่บ้านของเขามีปัญหาอะไร ใจตอบว่าบ้านของเขาไม่ค่อยน่าอยู่เท่าไรบางอย่างที่ก็อยากหนีไปไกล ๆ ตลจึงพูดติดตลกเพื่อปลอบใจเพื่อน “มึงกล้าทิ้งพวกกูหรือ อย่างน้อยมึงต้องกลับมาวะ มาหากู หรือพวกเพื่อนในกลุ่มบ้างก็ยังดี” ที่ทะเลสาบค่อยๆมีดลงเรื่อยๆ ชายหนุ่มสะอื้นเบาๆอยู่คนเดียวข้างทะเลสาบ ตอนเช้าตรู่ของอีกวัน ระหว่างทางเดินสูงขึ้น ตลเดินขึ้นไปบนเขาอย่างเหนื่อยหอบ (Voice Over ข้อความในจดหมายใจ: มึงรู้เรื่องเล่าของเขา300ยอดไหม สมัยก่อนมีเรือสำเภาที่แล่นผ่านเขาภูนั้น มาแล้วก็เกิดพายุหนักทำให้เรือแตกลูกเรือที่ว่ายน้ำเป็นก็ว่ายน้ำมาที่ภูเขานี้และมีชีวิตรอดมาได้ส่วน ลูกเรือที่เหลือก็ต้องจมน้ำตายอยู่ในทะเล) ตลขึ้นไปจนเกือบถึงยอดเขาแล้วมองไปรอบ ๆ เห็นยอด ภูเขานี้ถูกซ่อนตัวอยู่ในสายหมอก (Voice Over ข้อความในจดหมายใจ: คนที่รอดมาได้มี 300 คน เขาก็เลยตั้งชื่อภูเขานี้ว่า 300ยอด ไม่ใช่ 300 ยอดที่เรียกกัน ที่กูอยากจะทำก็คือ กูอยากเป็น 300คนที่รอดนะ กูพยายามแล้ว วันพรุ่งนี้กูจะไปเที่ยวยอดเขานี้ เคยได้ยินมาว่าสวยมาก ยังไงก็ขอใจมึงนะที่เป็นเพื่อน กู โชคดีเพื่อน จากใจ) ตลเฝ้ารอจนดวงอาทิตย์บนเส้นขอบฟ้าเริ่มสว่างสดใสขึ้นเรื่อยๆ เขาได้เข้าใจความรู้สึกของใจแล้ว เขายิ้มให้ กับพระอาทิตย์เบื้องหน้า

3.1.4 Scenario

Act 1

1.) ในเมือง/ห้องของตุล/เช้า

- ตุลเตรียมตัวไปทำงาน
- ตุลเดินทางออกจากห้องพักไปที่ทำงานด้วยรถไฟฟ้า

2.) ออฟฟิศ/โต๊ะทำงานตุล/เช้า

- ตุลนั่งทำงานไปพร้อมเหลื่อมองนาฬิกาเป็นพักๆ
- เพื่อนร่วมงานเดินเข้าออฟฟิศ
- เจ้านายเข้ามาประกาศเรื่องการเลื่อนตำแหน่ง
- ตุลรู้สึกผิดหวังแต่ก็แสดงความยินดีกับเพื่อน

3.) หอพัก/ห้องของตุล/กลางวัน

- ตุลเข้าห้องมานอนแ่บนเตียง
- เพื่อนเก่าสมัยเรียนโทรมาบอกเรื่องใจ
- ตุลเปิดข่าวดู

4.) หอพัก/ห้องของตุล/เช้า

- ตุลเปิดตู้เสื้อผ้าหาชุดดำมาใส่

5.) ออฟฟิศ/กลางวัน

- ตุลบอกเจ้านายว่าจะไปงานศพเพื่อนตอนเย็น เจ้านายอนุญาต แต่ก็พูดท้วงติงเรื่องส่งงานลูกค้าในวันรุ่งขึ้นให้ทัน
- ตุลรีบทำงานจนเวลาล่วงเลยไปถึงเย็น
- ตุลเริ่มเก็บของกลับ เพื่อนร่วมงานจึงพูดกดดันเขาจนตุลไม่พอใจ เขาจึงเดินออกจากออฟฟิศทันที

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6.) ศาลาวัด/กลางคืน

- ตุลเดินเข้ามาบริเวณศาลาที่เริ่มเก็บของแล้วหลังงานศพเล็ก
- ตุลนั่งลงบนเก้าอี้พลาสติกเขามีสีหน้าผิตหวัง ก่อนหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาดูรูปเพื่อน

7.) หอพัก/ห้องของตุล/กลางคืน

- ตุลเปิดประตูห้องเข้ามา เขาเหยียบจดหมายบนพื้น
- จดหมายส่งมาจากโจ้

8.) หอพัก/ห้องของตุล/เช้า

- ตุลเก็บของเพื่อออกเดินทาง
- เขาโทรศัพท์กลางาน ถูกเจ้านายต่อว่าทางโทรศัพท์
- ตุลเดินออกจากห้องไป

Act 2

9.) บนถนนต่างจังหวัด/ภายในรถของตุล/กลางวัน

- ตุลขับรถมองสองข้างทาง นึกถึงวันเก่าๆที่เขาเคยมีกับเพื่อนๆสมัยเรียน

10.) โรงเรียน/ด้านหลังตึกเรียน/กลางวัน

- ตุลโดดเรียนมานั่งเล่นกับเพื่อนๆในกลุ่มอย่างสนุกสนาน
- ไฉ่ยื่นซองบุหรี่ให้เขา

11.) ริมถนนระหว่างทาง/กลางวัน

- ตุลจุดบุหรี่ฟลางคิดถึงเพื่อนๆสมัยมัธยม
- ตุลเปลี่ยนใจไม่ติดต่อกับที่ทำงานกลับไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

12.) บนถนนต่างจังหวัด/ภายในรถของพ่อตุล/กลางวัน

- ตุลและใจในวัยมัธยมนั่งอยู่เบาะหลังของรถ
- แม่ของตุลพูดคุยกับใจอย่างเป็นห่วงเป็นใย

13.) เขาสามร้อยยอด/ทะเลสาบ/กลางวัน

- เมื่อจอดรถแล้วทุกคนจึงออกมาถ่ายรูปครอบครัว ใจอาสาถ่ายรูปครอบครัวตุลให้
- ตุลและใจเดินเล่นไปตามสะพาน ตุลล้อใจเรื่องสาวที่เขาจีบอยู่ ใจจึงถีบตุลตกน้ำ โดยไม่รู้ว่าตุลว่ายน้ำไม่เป็น
- ใจกระโดดตามลงไปช่วยแม้ว่าตัวเองจะว่ายน้ำไม่เป็น พวกเขาช่วยกันตะกายมาถึงฝั่ง
- เด็กๆถูกพ่อและแม่ของตุลต่อว่า

14.) เขาสามร้อยยอด/ทะเลสาบ/เย็น

- ตุลพยายามจะว่ายน้ำให้เป็น
- ตุลลอยคออยู่บนผิวน้ำ ก่อนที่จะเริ่มว่ายน้ำไปถึงฝั่งอีกครั้ง
- เมื่อเขาว่ายน้ำมาถึงฝั่ง ก็ร้องให้ออกมาด้วยความอัดอั้น

Act 3

15.) ริมชายหาด/เย็น

- ตุลเดินไปหาใจที่นั่งอยู่ที่เก้าอี้ริมหาดทราย พร้อมยื่นจานกับข้าวให้
- ตุลและใจพูดคุยกันถึงเรื่องครอบครัว

16.) เขาสามร้อยยอด/ทางขึ้นเขา/เช้า

- ตุลเดินขึ้นไปตามทางบนเขาอย่างยากลำบาก คิดถึงเรื่องเล่าของใจ
- ตุลเดินมาถึงจุดสูงสุด เขาได้เห็นพระอาทิตย์กำลังขึ้น แสงส่องกระทบใบหน้าเปื้อนรอยยิ้มของชายหนุ่ม

3.2 บทภาพยนตร์ (Screenplay)

ฉาก 1. ภายใน/ห้องของตุล/เช้า

ตุลสวมเสื้อยืดอย่างทะมัดทะแมง ก่อนจะหยิบนาฬิกามาใส่บนข้อมือ เขามองสำรวจความเรียบร้อยในกระจกอีกครั้ง แววดตาของชายหนุ่มฉายความตื่นเต้นออกมา เขาเปิดลิ้นชักหยิบอาหารปลาที่บรรจุใส่โหล กาแฟเก่าออกมา ตุลโรยอาหารลงในโหลปลาทองที่วางอยู่บนโต๊ะทำงาน ปลาทองว่ายมาตอดอาหารบนผิวน้ำ ตุลสวมรองเท้าผ้าใบคู่เก่งแล้วหยิบเป้ขึ้นมาสะพาย เขาเปิดประตูเดินออกจากห้องไป

ฉาก 2. ภายนอก/ภายใน/ออฟฟิศ/เช้า

ตุลเดินทางมาออฟฟิศด้วยรถไฟฟ้าเช่นเคย เขายืนจิบราวในขณะที่ผู้คนเบียดเสียดในตอนเช้า เข้ามายังออฟฟิศในเวลาเช้ากว่าปกติ เขาเปิดไฟห้องทำงาน ก่อนจะหยิบโน้ตบุ๊กออกจากกระเป๋า เขานั่งทำงานต่อไปเรื่อยๆ สายตามองไปที่นาฬิกาเป็นระยะๆ 9 โมงครึ่งแล้ว ผู้คนเริ่มทยอยเข้านั่งที่โต๊ะทำงาน ชันเพื่อนร่วมงานของตุลทักทายตุลอย่างคุ้นเคยดวงตาแดงก่ำคงเป็นผลจากการดื่มตามปกติของเขา

ชัน

วันนี้ขยันเว้ย มาแต่เช้าเลยนะมึง เมื่อคืนไม่ยอมตามมาที่ร้านวะ พวกกูรอตั้งนาน

ตุล

โถ่ พี่ให้ผมได้พักบ้างเหอะ

ชัน

เออๆ เรื่องของมึง ใครเขาพักกันวะ ฮ่าๆ มึงเม่งอ่อนวะ

ชันเกาหัวรุงรังของเขาสองสามทีก่อนจะเดินไปนั่งโต๊ะทำงานด้านหลัง เวลาล่วงเลยไปจนถึง 10 โมง พี่เซนไต่เรกเตอร์ของบริษัทเปิดประตูเข้ามาทักทายทุกคนในห้อง พี่เซนเป็นชายวัยกลางที่ดูมั่นใจ และไม่สนใจมุมมองคนภายนอกอย่างสิ้นเชิง ดูจากวิธีการแต่งตัวของเขาดูทันสมัยมากกว่าวัยของเขาเยอะ เขายืนขาไขว่กัน มือข้างหนึ่งยกขึ้นมาท้าวโต๊ะ อย่างสบายๆ พี่เซนบ่นเรื่องสัพเพเหระเช่นเดิม ก่อนจะเข้าเรื่องการปรับเปลี่ยนหัวหน้าทีมดูแลเรื่องกราฟฟิกแทนคนเก่าที่ลาออกไป ขณะที่พี่เซนกำลังแฉ่งงานกึ่งบ่นไปนั้น ชันแตะไหล่ของตุลก่อนส่งยิ้มกวนๆ ให้ ตุลรู้ว่าในเรื่องงานเขา กับชันนั้นมีหลายอย่างที่สูสีกัน ชันเป็นคนมีอารมณ์ขันจนบางครั้งก็ดูเสเพลแต่เวลาที่จริงจังก็ตั้งใจมาก ตุลแอบหวังอยู่ลึกๆ แม้ตำแหน่งนั้นถึงไม่ได้สำคัญมากกว่าเดิมเท่าไรหรอก แต่ถ้าได้มาก็คงจะดีไม่น้อย เขายืดหลังรอฟังคำตอบ พี่เซนเหล่ตามองตุลครู่หนึ่ง

เซน

อ่า เข้าเรื่องเลยละกัน พวกเอ็งรู้ใช้ไหม วันนี้จะเลือกหัวหน้าฝ่ายกราฟฟิกคนใหม่ แทนที่เจตนะ โห่เอ๊ย..ไอ้เจตนะไปเปิดร้านขายกาแฟซะงั้น นึกว่าจะออกไปทำไร.. เอ่อกุคิดละ กุจะให้ชันมาดูแลตรงนี้แทนละกัน ยินดีด้วยมึง

ชันลุกขึ้นยืนอย่างงงๆ ก่อนจะยกมือไหว้ที่เซนอย่างดีใจ เพื่อนๆ ในออฟฟิศจะโห่ร้องแซวด้วยความ สนุกสนาน ตูลดอดสีหน้า พยายามซ่อนความผิดหวังไว้ ก่อนจะหันหลังไปแสดงความยินดีกับชัน เขาหัน หน้ากลับมาทำงานต่อ ตูสังเกตเห็นคนที่หน้าตาต่างเฝะบินออกไป เขาเหม่อมองตามสักพักแล้วจึงก้มหน้า ทำงาน

ฉาก 3. ข้าวร้ายภายใน/ห้องของตุล/กลางคืน

ตุลเดินทางกลับด้วยความเหนื่อยล้า เขาเปิดประตูเข้าห้องมาแล้วโยนกุญแจห้องไว้ที่โต๊ะ ทิ้งเป้ไว้บนพื้น มีกระป๋องเปียร์วางระเกะระกะ เขาทิ้งตัวนอนคว่ำหน้าลงบนเตียง ทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบ ก่อนนะจะมี เสียงสั้นจากโทรศัพท์ดังขึ้น เขาครางเสียงอู้ขึ้นคนเดียว มือข้างหนึ่งหยิบโทรศัพท์จากกระเป๋ากางเกงขึ้นมาดู บนหน้าจอโทรศัพท์ปรากฏชื่อ พัท เพื่อนสมัยเรียนของเขา ตูลพลิกตัวนอนหงายแล้วรับโทรศัพท์ด้วยความ สนุกสนม

เอ่อ มีไร?

ตุล

พัท

เหี้ยตุล มึงอยู่ไหน!? เปิดทีวีเร็ว มึงเปิดข่าวเลย ช่องเหี้ยไรก็ได้

ตุล

ไอ้พัท มึงใจเย็น มีอะไรมึง ข่าวไรวะ?

พัท

ตุล.. ไอ้ใจตายแล้ว

ตุล

ห๊ะ? อะไรนะ? มึงบ้าปะวะ

ตุลติดตัวขึ้นจากเตียง คว่ำริโมททีวีขึ้นมาเปิดข่าวดูอย่างรีบร้อน ในข่าวมีการถ่ายทอดสถานที่เกิดเหตุเป็น บริเวณหน้าผาแห่งหนึ่ง มีการพาดหัวข่าว "นักท่องเที่ยวนุ่มผลัดตกหน้าผา ทางตำรวจสันนิษฐานว่าเป็น การฆ่าตัวตาย ตอนนีัทราบชื่อแล้วว่าชื่อนาย กวินภพ เจนจักร หรือ นายโจ้ อายุ 25 ปี เบื้องต้น ตำรวจยังไม่ทราบสาเหตุที่แน่ชัด ผู้ตายเป็นนักศึกษาปริญญาโทที่ประเทศเยอรมัน ได้เดินทางกลับ ประเทศไทยเมื่อสองวันที่ผ่านมา.. "

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พัท

เขี่ยเอ้ย เกิดอะไรขึ้นวะ ไอ้ตุล..มึงยังฟังอยู่รีเปล่า? ตุล?

ตุลจะขานรับเพื่อน แต่ได้ยินแค่เสียงเบาๆในลำคอเล็ดลอดออกมา เขางงไปหมด มันเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว จนเขาไม่อยากจะเชื่อว่าจะเป็นเรื่องจริง ทำไมคนที่ดูปกติดีอย่างโจ้ต้องมาทำอะไรแบบนี้ เสียงรอบข้างฟังดู อื้ออึงไปหมด เขาแกล้งไม่ได้สนใจเสียงของพัทในโทรศัพท์เลย ตุลยืนอยู่หน้าทีวีในหัวมีแต่คำถามต่าง ๆ นานา

ฉาก 4. ภายใน/ห้องของตุล/เช้า

ตุลเลือกเสื้อผ้าในตอนเช้าวันรุ่งขึ้น เขาหาเสื้อเชิ้ตขาว กางเกงสีดำนามาใส่เพื่อไปงานศพของโจ้ ใบหน้าของ ตุลดูขุ่นมัว ดวงตาคล้าเหมือนไม่ได้นอนมาทั้งคืน มีหนวดขึ้นอยู่รอบๆ ใบหน้า ตุลสวมเสื้อ หยิบข้าวของ สัมภาระแล้วเดินออกจากห้องไป

ฉาก 5. ภายใน/ออฟฟิศ/สาย

ตุลนั่งทำงานไปมองนาฬิกาไป เวลา 11 โมงกว่าแล้วที่เซนยังไม่เข้าออฟฟิศเสียที่ เขาเคาะโต๊ะอย่างแข็งๆ ทันใดนั้นประตูถูกผลักออก ที่เซนเดินเข้ามา คนในออฟฟิศทักทายเขาพอเป็นพิธีก่อนจะก้มหน้าทำงานต่อ ตุลลุกไปคุยกับที่เซนที่โต๊ะ เขากำลังเอากระเป๋าสะพายข้างลงจากไหล่ ที่เซนมองการแต่งตัวของตุลสักพัก แล้วเริ่มบทสนทนาก่อน

เซน

อ่าว ตุลว่ายังไง วันนี้จะไปไหนรีเปล่า? แต่งตัวเรียบร้อยเชียวะ

ตุล

ที่เซนครับ พอดีว่าเย็นนี้ผมมีธุระต้องไปงานศพเพื่อนครับ

เซน

เออ ก็ไปได้ แต่งานอะ แก่ให้เสร็จนะเว้ย ขอแบบไปนอนเลย พรุ่งนี้ต้อง pitch แล้ว ที่เซนกำชับตุลผ่านสายตาอย่างหนักแน่น ก่อนจะหันไปสนใจจอคอมพิวเตอร์แทน เค้าคลิกเมาส์ไปสอง สามที

ตุล

ได้ครับ เตี่ยผมเร่งให้

เซน

ช่วงนี้ดูแลตัวเองหน่อย หน้ามึงดูแก่ขึ้นเยอะเลย ตอนเข้ามาแรกๆ ยังดูใสๆ อยู่เลย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พี่เซนพูดอย่างอารมณ์ดีก่อนจะเปิดเพลงที่ฟังดูวัยรุ่นกว่าวัยของเขามาก ตูลเดินออกมาจากโต๊ะทำงานที่เซน เขาหมุนเก้าอี้ นั่ง รับประทานอาหารอย่างชะมัดเข้มข้น เวลาว่างเลยเป็น 5 โมงกว่าแล้ว ตูลเริ่มเก็บของกลับชั้นที่นั่งอยู่ข้างหลังเห็นอย่างนั้นจึงเรียกตูลไว้ก่อน

ชั้น

เดี๋ยวๆ ใจตูล มึงจะไปไหน? มึงมานี่ก่อน

ตูล

มีอะไรพี่ ?

ตูลวางสายชาร์จแบตในมือลงอย่างเซ็งๆ ก่อนจะเดินไปที่โต๊ะของชั้น ชั้นท้วงติงเขาว่าแก้งานได้ไม่ดีพอ

ชั้น

มึงเอาไปแก้ Lay out ใหม่เลย แม่งยังกะงานขายประกัน

ตูล

เออ เดี่ยวผมแก้

ตูลเดินวกกลับไปเปิดงานแก้ใหม่ เวลาผ่านไปจนถึง 6 โมงกว่าแล้ว ตูลมองนาฬิกาสลับไปกับหน้าจอคอม

ตูล

พี่ชั้น ผมสายแล้ว ผมต้องไปงานศพต่อ ฝากพี่ไปทำต่อได้ไหม เหลือนิดเดียวเอง

ชั้นหรีเสียงเพลงที่โต๊ะเขา ก่อนจะพูดขึ้น

ชั้น

มึงเอางานให้เสร็จก่อน มึงไม่ไปเขาก็จัดงานกันได้ปะวะ? มึงอย่าทำให้กูชวยไปด้วย

นะเว่ย บริฟมึงไปหลายรอบละ

ตูลมองนาฬิกากับคอมสลับกันอีกครั้งก่อน จะตัดสินใจปิดหน้าจอคอมแล้วหยิบของใช้เดินออกจากออฟฟิศทันที

ฉาก 6.

ภายใน/ศาลาวัด/กลางคืน

ตูลเดินเข้ามาในศาลา เขาเห็นเด็กวัดเริ่มเก็บจานอาหาร กวาดพื้น เก็บเก้าอี้พลาสติกไปบางส่วนแล้ว ตูลเดินเข้าไปนั่งที่เก้าอี้แถว ทิ้งตัวลงนั่งอย่างหมดแรง เขาเงยหน้ามองเห็นแมลงเม่าตอมหลอดไฟ บรรยากาศเงียบสงบยามค่ำคืน มีเสียงร้องของจิ้งหรีดอยู่ไกลๆ ตูลหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเปิดดูรูปของโจ้ใน FaceBook เขาเห็นโจ้ เพื่อนของเขาถ่ายรูปในบรรยากาศบ้านเมืองยุโรป โจ้มีรอยยิ้มที่ดูมีความสุข ตูลนั่งมองรูปของเพื่อนเขาด้วยสายตาที่แฝงความเจ็บปวด เขาเอามือลูบใบหน้าตัวเองหนึ่งครั้งก่อนจะถอนหายใจออกมา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ฉาก 7.

ภายนอก/ภายใน/หอพักตุล/กลางคืน

ตุลลงจากรถของวินมอเตอร์ไซด์ เขายื่นเงินให้คนขับแล้วเดินลึกเข้าไปในซอย หอพักของเขาอยู่ต้องใช้เวลาเดินเข้าไปนานกว่าจะถึง เขาใช้ทางลัดทุกครั้งเป็นทางตัดไปถึงหอพักได้เร็วกว่า ตูลเลียวเข้าตรอกเล็กๆที่แคบมาก แทบจะเดินสวนทางกันไม่ได้ ขณะที่ตุลกำลังก้มหน้าก้มตาเดินอยู่ ได้มีคนเดินสวนฝั่งมาชนไหล่เขา ตูลเงยหน้าขึ้นหันไปมอง เพียงแวบแรกที่เขาเห็นโຈ้เดินสวนทางมาเลียวออกตรอกไป ตูลอัปปากโดยไม่รู้ตัว ตูลสะบัดหัวเพื่อไล่ความคิดนี้ออกไป ชายหนุ่มแปะคีย์การ์ดเข้ากับประตูหอพัก เมื่อก้าวเข้ามาเขาตรงดิ่งไปยังแผงตู้จดหมายใต้หอพัก เพื่อเช็คว่ามีจดหมายสำคัญหรือไม่ ชายหนุ่มหยิบจดหมาย 3-4 ของออกมาไล่ดู แต่แล้วก็มีจดหมายฉบับสุดท้ายก็ดึงความเขาสนใจของเขาเข้าอย่างจัง ตูลเลิกคิ้วขึ้นด้วยความแปลกใจ จดหมายจ่าหน้าชื่อว่า จาก โຈ้

ฉาก 8.

ภายใน/ห้องนอนของตุล/เช้า

ตุลเอาเสื้อผ้าและข้าวของเครื่องใช้ส่วนตัวมากองบนเตียง เขายืนพิจารณาสักพัก ก่อนจะเอาของทั้งหมดยัดลงในกระเป๋าเป้แบบลวกๆ ตูลเงยหน้าขึ้นหยิบโทรศัพท์หาเบอร์พี่เซน เสียงรอสายครั้งนี้ดังเป็นจังหวะชัดเจน เขารู้ดีว่าตัวเองต้องถูกต่อว่าแน่นอน ตูลหลับตาลง ก่อนปลายสายจะถูกรับ

พี่เซน

ฮัลโหล เซนพูดครับ

ตุล

พี่เซนครับ ผมตุลนะ วันนี้ผมไม่เข้านะพี่ พอดีต้องไปธุระครับ

พี่เซน

เฮ้ย คุณรู้ใช้ใหม่บายนี่ต้องทำอะไร คุณจะมาลากระทันหันแบบนี้ได้ยังไง ตูลคุณอายุเท่าไรแล้วเนี่ย?

เสียงของพี่เซนดูเฉยๆ เขาไม่ได้สัมผัสความรู้สึกนี้มาระยะหนึ่งแล้ว ตูลได้แต่เงิบฟังคำตอบว่าของเจ้านาย พี่เซนกดสายโทรศัพท์ทิ้งทันที ตูลคว้ากุญแจรถและกระเป๋าเดินออกนอกห้องไป

ฉาก 9.

ภายใน/รถของตุล/สาย

ตุลขับรถอยู่บนถนน มุ่งหน้าออกจากตู้ต่างจังหวัด เสียงสั้นจากโทรศัพท์ดังขึ้นอีกครั้ง ตุลเอี้ยวตัวเพื่อหยิบโทรศัพท์ออกจากกระเป๋าทางเกว Miss call 4 สายจากออฟฟิศขึ้นเป็นสีแดง แวตตาของเขาฉายความกังวลออกมา เขาไล่เลที่จะกดโทรกลับแต่แล้วก็ตัดสินใจปิดโทรศัพท์แล้วโยนมันลงบนเบาะข้างๆ ตุลกำชับพวงมาลัยในมือ แล้วสนใจถนนเบื้องหน้าอย่างเดียว บรรยากาศของชนบททำให้เขารู้สึกสงบขึ้นบ้าง ต้นไม้สีเขียวมากมายริมข้างทาง ชวนให้เขาคิดถึงเรื่องของโจ้และเพื่อนๆ ในวัยเด็ก (voice over ข้อความในจดหมายโจ้: ถึงตุล ตอนนี้มึงเป็นไงมั่งวะ ไม่ได้เจอหน้ากันนานเลย ชีวิตทำงานมึงโอเคเหมือน ที่ฝันไว้รีเปลา่ กูหวังว่าจะโอเคนะ คิดถึงมึงฉิบหายเลย มึงคงแปลกใจใช่ไหม ว่าทำไมกูเขียนจดหมายมาหา มึงแทนที่จะโทรมาเลย แต่กูคิดว่าให้จดหมายพูดแทนกูนี้แหละ น่าจะสบายใจกว่าที่กูจะพูดกับมึงตรงๆ แล้วคิดถึงสมัยที่ไปเที่ยวอยู่กับที่บ้านมึงวะ) ตุลนึกขำตนเองที่เขานั้นดูเรียบร้อยกว่าปัจจุบันมาก

ฉาก 10.

ภายนอก/ด้านหลังตึกเรียน/กลางวัน

รองเท้านักเรียนสีดำวิ่งไปตามทางเดินและสนามหญ้า กลุ่มเด็กชายวัยม.ปลาย 4 คนกำลังขำหัวเราะที่กันไว้เพื่อหนีเรียนระหว่างวัน พวกเขาที่นั่งเล่นที่ม้าหินและเก้าอี้เรียนที่ถูกทิ้งชำรุดไว้หลังโรงเรียน ทุกคนหัวเราะกันอย่างสนุกสนานตูลนั่งอยู่ด้านข้างโจ้ โจ้หยิบบุหรี่ยื่นมาสูบ โจ้เป็นเด็กหนุ่มหน้าดี สายตาดูกร้านกว่าเด็กวัยเดียวกัน มีความเป็นตัวของตัวเอง บางครั้งตูลเองก็เลียนแบบนิสัยของโจ้มาบ้าง โจ้ยิ้มหัวเราะกับเพื่อนอย่างสนุกสนาน ก่อนจะพนันควนบุหรี่ย่อยคลั่งไปในอากาศ โจ้หันมามองตูลพักหนึ่งก่อนจะยื่นของบุหรี่ยื่นมาให้เขา

ฉาก 11.

ภายนอก/ริมถนน/บ่าย

(voice over ข้อความในจดหมายโจ้: แล้วก็ตอนที่ไปเที่ยวที่บ้านมึง ตอนนั้นสนุกดีนะ ก็นั่นแหละกูไปที่นั่นมา พอเครื่องลงแล้วกูก็ไปเลย มันเป็นที่เดียวในตอนนั้นที่กูพอจะรู้สึกได้ว่ากูอยากไป แต่โทษทีนะที่ไม่ได้ชวนมึง มึงรู้ไหม ที่นั่นแม่งไม่ได้เปลี่ยนไปจากสมัยก่อนเลย)

รถจอดอยู่ริมทางเบื้องหน้ามีวิวเขาสูงชันปกคลุมด้วยป่าสีเขียวครึ้มอยู่ไม่ไกล ชายหนุ่มยืนพิงอยู่กับรถเก๋งของเขา ในมือคิบบุหรี่ไว้ข้างหนึ่ง ขณะที่ความทรงจำของเขากำลังโลดแล่น ชายหนุ่มเผลอกระตุกยิ้มที่มุมปากเล็กน้อย เขายกมือที่คิบบุหรี่ขึ้นมาสูบเป็นครั้งสุดท้ายแล้วใช้เท้าดับไฟก้นบุหรี่ยื่น ตูลเปิดประตูรถแล้วสตาร์ทเครื่องเพื่อออกเดินทางอีกครั้ง

ฉาก 12.

ภายใน/รถของพ่อตุล/กลางวัน

บนเบาะหลังรถครอบครัวตุล มีตุลและโจ้ในผมทรงนักเรียนนั่งอยู่ ตุลนั่งหลังอยู่ด้านซ้าย นอนอ้าปากค้าง เอาหัวพิง เบาะอย่างเหนียวล้า ส่วนด้านขวามีโจ้ที่นั่งมองสายตาทอดมองไปตามข้างทางอย่างเหม่อลอย แม่ของตุลหันมาสังเกต ความเรียบร้อยของเด็กๆ เธอเห็นลูกชายหลับไปแล้วจึงหันไปชวนโจ้คุยแทน

แม่ตุล
โจ้ ไม่่วงหรือลูก
โจ้
ไม่ครับ
แม่ตุล
เดี่ยวเปิดเทอมก็ขึ้นม.6แล้ว โจ้คิดริยว่าจะเรียนที่ไหนต่อ?
โจ้
ว่าจะสอบทุนเอาครับ อยากผมเรียนเมืองนอก
แม่ตุล
โอ้โห ดีจังเลยลูก ถ้าได้ไปเรียนแล้วที่บ้านไม่คิดถึงแม่หรือ?

แม่ตุลถามอย่างอึ้งอึ้งอยากรู้อยากเห็น โจ้ยิ้มน้อยๆที่มุมปาก เขาส่ายหัวเบาๆ จนเกิดความเงิบขึ้นชั่วขณะ พ่อของตุลที่ขับ รถอยู่มองผ่านกระจกหลังมาครู่หนึ่ง แม่ของตุลจึงพยายามเปลี่ยนเรื่องคุย

แม่ตุล
อ้อ..เนี่ย ตุลไม่เห็นจะเคยคิดอะไรแบบนี้บ้างเลย โจ้ฝากดูตุลด้วยนะ แม่ละเป็นห่วงจริงๆ

แม่ของตุลหัวเราะแห้งๆก่อนจะหันหน้ากลับไป เปิดวิทยุเพื่อแก้แค้นที่ถามคำถามนั้นออกไป

ฉาก 13.1

ภายนอก/ทะเลสาบ/บ่าย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เมื่อจอตกรถแล้ว แม่ของตุลหอบกระเป๋าทิ้งไว้ที่รถ แวนตากันแดด พร้อมถือพัดติดมือออกมาด้วย ส่วนพ่อของตุลเป็นคน สบายๆใส่กางเกงขาสั้น เสื้อยืดแขนกุดสีฟ้าอ่อน พ่อของตุลออกมายืดเส้นยืดสายไม่ทันไรก็ถูกแม่ลากให้มาถ่ายรูปรวมกันทั้งครอบครัว แม่ตุลยกกล้องดิจิทัลSonyรุ่นเก่าสีขาวใส่มือพ่อ ในสมัยนั้นกล้องดิจิทัลยังใหม่มาก พ่อของตุลใช้เวลาเย็นนั่งปั๊มซัต์เตอร์อยู่นาน ท่าทางของเขาทำให้แม่ของตุลหงุดหงิดมากกว่าเดิม ตูลมองการทะเลาะกันเล็กๆของครอบครัวอย่างแข็งๆ ใจเห็นดังนั้นจึงอาสาถ่ายรูปให้พวกเขา

ใจ

แม่ครับ ผมถ่ายให้เอง พ่อกะแม่ไปยืนกับตุลเถาะครับ

แม่ตุล

เออ ดีเลย ให้เด็กถ่ายดีกว่า พ่อตุลเค้าโลว์เทคนะ

ก่อนจะยกกล้องใส่มือใจ แม่ตั้งแขนพ่อยืนอยู่ด้านซ้าย พ่อทำหน้าที่เฉยๆเหมือนไม่เคยถ่ายรูปมาก่อน ถูกแม่ตุลเอ็ดไป หนึ่งรอบ แม่คว้าแขนลูกชายขึ้นมาถอดข้างหนึ่ง พร้อมกำขบให้ยืม ใจนับนิ้ว1-3เพื่อ เขาคดซัต์เตอร์ไปสองสามครั้ง บรรยากาศขณะนั้นแปลกอยู่ไม่น้อย ตูลยิ้มให้กล้องแหงๆ

ฉาก 14.1

ภายนอก/ทะเลสาบ/เย็น

ชายหนุ่มเดินไปทอดน่องไปบนสะพานไม้เก่า (voice over ข้อความในจดหมายใจ: ทุกอย่างแทบจะเหมือนเดิมหมด เหมือนกี่ย้อนเวลาได้เลย กูก็เหมือนที่นี้แหละ เพราะจนปานนี้แล้วกูก็ยังว่ายน้ำไม่เป็นเลยวะ) ตูลจ้องมองเงาของตัวเองในน้ำก่อนที่จะกระโจนลงไป น้ำแตกกระเพื่อมเป็นคลื่นใหญ่ๆ เมื่อตุลโผล่ขึ้นมาเขารู้สึกถึงความหนักอึ้งของร่างกาย ตูลผลุบๆโผล่ๆบนผิวน้ำอย่างทรมาณ น้ำเข้าตาและจมูก ตูลอ้าปากสูดอากาศเข้า ตูลพยายามอนนิงๆ เพื่อให้ลอยตัวได้ ชายหนุ่มก็นอนลอยคอ สายตาจ้องมองท้องฟ้าเวลาโพล้เพล้อย่างอ่อนแรง (voice over ข้อความในจดหมายใจ: กูนี่กว่าคนเรา พอมันโตขึ้นแล้วมันก็จะว่ายน้ำได้เอง แต่พอลงไปว่ายจริงๆ แม่ก็ยังยาก เหมือนเดิมนั้นแหละ ตูล ตอนที่มึงอ่านจดหมายนี้มึงก็คงรู้ข่าวของกูแล้วใช่ไหม โทษทีนะที่กูคิดอะไรของกูอยู่คนเดียว แล้วก็ทำอะไรตามใจ แต่มึงไม่ต้องห่วงนะแล้วก็ไม่ต้องรู้สึกผิดด้วย มันไม่ใช่ความผิดของมึงหรือของใคร)

ฉาก 13.2

ภายนอก/บนสะพานที่ทะเลสาบ/บ้าย

เด็กหนุ่มทั้งสองเดินเล่นบนสะพานที่ทอดไปไกลสุดสายตา ตูลเดินนำหน้าโจ้อยู่ไม่ไกล ธรรมชาติเงียบสงบ ไม่มีใครมาเที่ยวที่นี่เลยนอกจากพวกเขา ตูลมองซ้ายมองขวาไปตามทาง สะพานไม้ลื่นไปตามน้ำหนักเท้าของเด็กหนุ่มทั้งสอง ตูลเริ่มทสนทนาขึ้นก่อน

ตูล

ดีแล้วที่เมื่อวานมิงไม่ยอมกลับบ้าน ไม่งั้นวันนี้กูคงเซ็งแย่

โจ้

เห้ย กูต้องขอบคุณบ้านมิงปะวะ อุตส่าห์พามาเที่ยว ไม่งั้นกูก็ไม่รู้จะไปไหนเหมือนกัน

ตูล

เออ มิงมาอยู่บ้านกูได้ตลอดนะเว้ย

ตูลนั่งลงพักเหนื่อยบนราวสะพาน ตูลนั่งห้อยขา แกว่งไปมา โจ้ป็นขำมราวสะพานมานั่งๆเขา ความเงียบเข้ามาแทรกกลางระหว่างเด็กทั้งสองคน มีแต่เสียงลมพัดผ่านอย่างแรง ทันใดนั้นโจ้เปล่งเสียงแหบแห้งออกมาอย่างแผ่วเบา

โจ้

กูดีใจนะที่มิงชวนกูมา..วันนี้แม่ง..โคตรดีเลย

ตูลจึงหันกลับมาองด้วยความสงสัย ณ วินาทีที่เขาได้สบตาเพื่อนสนิท โจ้ได้นั่งอยู่บนราวสะพานเรียบร้อยแล้ว เขาติดตัวออกจากราวสะพาน เสียงน้ำหนักตัวโจ้ตกกระทบน้ำอย่างแรง ตูลตกใจสีหน้าแตกตื่น เขารีบวิ่งมายังจุดที่เพื่อนกระโดดลงไป ตูลกำราวสะพานไว้แน่น สิ่งที่เกิดขึ้นเหมือนเป็นความฝัน ตูลจ้องมองน้ำที่สาตกระเซ็นไปทั่วอย่างตื่นตระหนก

ตูล

โจ้ ทำเหี้ยอะไรวะ!!

ตูลมองซ้ายมองขวาอย่างเร่งรีบ ทางที่เขาเดินมาไกลจากจุดที่พ่อแม่ตูลอยู่มาก โจ้กำลังผลุบโผล่อยู่บนผิวน้ำ จันทัวของเขาค่อยๆจมหายไป ตูลตัดสินใจป็นชอบสะพานขึ้นไป มือที่จับราวไว้สั่นไหวด้วยความกลัว เขาเองรู้ว่าตัวเองว่ายน้ำไม่เป็น แต่ไม่มีทางเลือกแล้ว ตูลรวบรวมความกล้ากระโจนลงไปใต้น้ำข้างตัวโจ้ ตูลตีน้ำอย่างหนัก พยายามจะว่ายน้ำให้เป็น ตูลเกี่ยวคอโจ้ทำให้ทั้งคู่จมลงไปในน้ำ ทุกอย่างเริ่มแยลง โจ้พยายามถีบขาขึ้นมา พร้อมสะบัดตูลให้หลุด เมื่อโจ้ยืนถึงแล้วเขาดึงแขนตูลที่อ่อนแรงมาถึงฝั่ง โจ้จูดตูล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สุดแรงครั้งสุดท้าย ทั้งสองสลักน้ำอย่างหนักอยู่ริมฝั่ง บรรยากาศระหว่างทั้งสองเต็มไปด้วยความ
กระอักกระอ่วน ตูลและโจ้เดินกลับรถไปโดยไม่พูดอะไร พ่อแม่เห็นสภาพทั้งคู่จึง ต่อว่าด้วยความเป็นห่วง
แม่ของตุลกลับมาที่ลูกของเธอก่อน พยายามตรวจสอบส่วนอื่นๆของร่างกาย ตูลแกะมือแม่ออก

ตุล

แม่ๆ ตูลไม่เป็นไร ใจเย็นๆ!

แม่ตุล

เป็นอะไรมากรีเปล่า ไม่ได้จมน้ำใช้ไหมลูก?!

ตุล

ไม่เป็นไร เล่นกันตื้นๆ ไม่ได้จมน้ำ ใจมันวายน้ำเป็น ไม่ต้องห่วง

พ่อแม่ตุลมองเด็กทั้งสองอย่างเป็นกังวล ตูลหัวเราะเบาๆเพื่อกลบเกลื่อน ครอบครัวยุติของตุลกดดันกมล ใจ
หลีกเลียงสายตาพ่อแม่ตุล เขาารู้สึกผิดยิ่งกว่าเดิมที่ตุลต้องเอาชีวิตมาเสี่ยงเพราะเขา ความทุกข์ของโจ้ได้วน
เวียนกลับมาอีกครั้ง

ฉาก 14.2 ภายนอก/ทะเลสาบ/เย็น

ตุลตะเกียกตะกายคลานเข้าขึ้นมา นั่งอยู่ริมฝั่ง ตัวเขาสั่นเทาด้วยความรู้สึกอัดอั้น เขากำมือที่ทำไปด้วยดิน
โคลนไว้แน่น ตูลนอนแผ่แล้วหลับตาของเขาลง ชายหนุ่มสะอื้นเบาๆอยู่คนเดียว ข้างทะเลสาบที่ค่อยๆมืด
ลงเรื่อยๆ

ฉาก 15.1 ทางขึ้นเขา ภายนอก/เขาสามร้อยยอด/ทางขึ้นเขา/เข้ามิด

ตุลเดินขึ้นไปบนเขาอย่างเหนื่อยหอบ (voice over ข้อความในจดหมายโจ้: มึงรู้ไหม กูไปอ่านเรื่องของที่นี้
มานานมีเรื่องเล่าว่า สมัยก่อนมีเรือสำเภาที่แล่นผ่านเขาลูกนี้มาแล้วก็เกิดพายุหนักทำให้เรือแตก ลูกเรือที่
วายน้ำเป็นก็วายน้ำที่ภูเขาลูกนี้และมีชีวิตรอดมาได้ ส่วนลูกเรือที่เหลือก็ต้องจมน้ำตายอยู่ในทะเล)
ระหว่างทางที่ตุลลาดชันเขาเดินผ่านต้นไม้ต่างๆ พลังนึกถึงโจ้ที่กำลังเดินนำหน้าเขาขึ้นไป

ฉาก 13.3

ภายนอก/บนสะพานที่ทะเลสาบ/บ่าย

ตุลและโจ้ในวัยมัธยมกำลังนั่งอยู่บนราวสะพาน เสียงลมพัดผ่านมาอีกครั้ง

โจ้

เออ มีงเคยฝันถึงความตายบ้างไหมวะ?

ตุล

หะ ไม่เคยนะ มีงถามทำไมวะ?

โจ้

กูเคยคิดอยู่บ้างนะ เอาจริงๆแล้วคนเรานั้นตายกันง่ายมากเลย ถ้ากูจะร่วงลงจากสะพานจมน้ำตายตอน นี้อย่างนี้ ได้ ตูลหันไปมองหน้าของโจ้ แหวตาของโจ้ดูไร้อารมณ์จนน่าขนลุก

ตุล

ไอ้สัตว์ เลิกพูดเรื่องนี้เหอะวะ กูกลัว

โจ้

สำหรับกูไม่มีอะไรต้องกลัวแล้ว ฮ่าๆ
กูดูใจนะที่มีงชวนกูมา..วันนี้แม่..โคตรดีเลย

โจ้หัวเราะในลำคออย่างเศร้าสร้อย แล้วหันมายิ้มให้ตุลเบาๆ

ฉาก 15.2 ภายนอก/เขาสามร้อยยอด/ยอดเขา/เข้า

ตุลเดินขึ้นมาถึงยอดเขาแล้ว เขาทำวสะแหวด้วยความเหนื่อยพร้อมมองไปรอบๆ เขาเห็นภูเขาถูกซ่อนตัวอยู่ในสายหมอก (voice over ข้อความในจดหมายโจ้: คนที่รอดมาได้มี 300 คน เขาก็เลยตั้งชื่อภูเขาว่า 300รอด ไม่ใช่ 300ยอดที่เรียกกัน ที่กูอยากจะบอกก็คือ กูอยากเป็น 300 คนที่รอดนะ กูพยายามแล้ว วันพรุ่งนี้กูจะไปที่ยอดเขานี้แหละ เคยได้ยินมาว่าสวยมาก ยังไงก็ขบใจมีงนะ ที่เป็นเพื่อนกู โชคดีเพื่อนจากโจ้) ตูลเห็นโจ้ยืนหันหลังมองพระอาทิตย์อยู่ริมขอบหน้าผา ตูลเดินไปยืนข้างๆเขา โจ้ได้หายไปแล้วเหลือเพียงเขาคนเดียว ตูลเฝ้ารอจนดวงอาทิตย์บนเส้นขอบฟ้าเริ่มสว่างสดใสขึ้นเรื่อยๆ เขายิ้มให้กลับไปพระอาทิตย์เบื้องหน้า

ฉาก 16. ย้อนคืน (end credit) ภายใน/หอพักตุล/เข้า

ปลาทองในโหลกำลังกลอกตากลมโตของมันไปมา มือใหญ่ของชายหนุ่มกำลังโปรยอาหารปลาลงไปบนผิวน้ำ ปลาทองรีบว่ายมากินโดยพลัน ตูลนั่งมองโหลปลาของเขาอย่างเงียบๆ ตูลเตรียมตัวไปทำงานในเช้าวันใหม่ เขาเดินออกจากหอพักตามปกติ แผงตู้จดหมายนั้นได้หายไปแล้วเหลือเพียงแต่กำแพงว่างเปล่าเท่านั้น เขาเดินออกจากหอพักไปขณะที่ทุกอย่างกำลังดำเนินไปอย่างปกติ ในวันธรรมดาอีกวันหนึ่ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

ขั้นตอนการเตรียมถ่ายทำภาพยนตร์ (Pre-Production)

4.1 การคัดเลือกนักแสดง

4.1.1 บทบาทที่ต้องการ

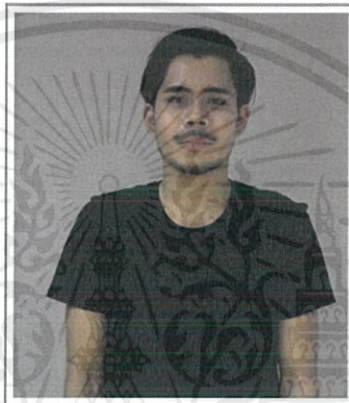
ตุล เป็นตัวละครหลักที่เป็นคนดำเนินเรื่อง โดยตัวละครตุลนี้เป็นตัวแทนของปัญหาในคนรุ่นราวคราวเดียวกันกับข้าพเจ้าที่ต้องพบเจอในชีวิตประจำวันไม่ว่าจะเป็นสังคมเมืองที่เร่งรีบ การถูกปลูกฝังให้ตั้งความคาดหวังกับหน้าที่การงานที่ดี และเรื่องความสุขที่ต้องถูกจำกัดมากขึ้น การที่ตัวละครตุลกลับมาพบเรื่องราวของโจคือการที่ตัวละครได้สะท้อนเห็นถึงตัวตนตัวเองในอดีตผ่านเพื่อนคนนี้ อดีตจึงมีผลในตอนท้ายกับตัวละครมาก

โจ เป็นตัวละครที่เข้ามาสะท้อนปัญหาชีวิตของตุล ซึ่งโจเองเป็นตัวละครที่ไม่เคยพบปัญหาและความรู้สึกที่แท้จริงให้ใครฟังเลย เขาต้องทำตัวเป็นคนเข้มแข็ง แต่ข้างในแล้วโจเป็นเด็กที่เปราะบางและแบกรับปัญหาด้านครอบครัวไว้อยู่ ซึ่งเป็นความตั้งใจของข้าพเจ้าที่ไม่บอกปมในใจของตัวละครที่แท้จริง เพราะโจเป็นตัวละครที่ตายไปแล้ว ความคิดทั้งหมดตุลจึงปะติดปะต่อและกลั่นกรองเองด้วยประสบการณ์และทัศนคติในมุมที่เขาโตขึ้น จึงไม่มีใคร ทราบสาเหตุการตายที่แท้จริงของตัวละครนี้

4.1.2 วิธีการคัดเลือกนักแสดง

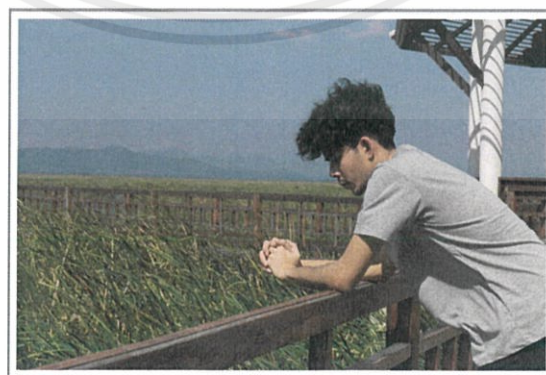
ตุล ตัวละครนี้มีหน้าที่ดำเนินเรื่องราว พาผู้ชมไปทำความเข้าใจกับเหตุการณ์และตัวละครอื่น ๆ ในความคิดของข้าพเจ้านักแสดงที่ต้องมาสวมบทบาทนี้ ต้องมีความน่าดึงดูด แสดงอารมณ์ออกมาผ่านสีหน้าได้ชัดเจน ดูมีคาแรกเตอร์ของเด็กรุ่นใหม่ ไม่ดูเด็กหรือดูแก่จนเกินไป เนื่องจากตัวละครนี้เป็นช่วงรอยต่อของนักศึกษาที่เพิ่งจบใหม่และเริ่มทำงานได้ไม่นาน ข้าพเจ้าจึงวางไว้ให้ เป็นชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่ง มีความเป็นตัวของตัวเอง เป็นคนที่มีพื้นเพครอบครัวที่มี

ความสุข มีวัยเด็กที่สนุกสนาน การแต่งตัวดี ตัวละครประกอบอาชีพ graphic designer ในบริษัทโฆษณาเล็กๆแห่งหนึ่ง เมื่อความคิดหวังในชีวิตปัจจุบันไม่ได้เป็นไปตามที่คิดไว้ ทำให้พบกับความผิดหวัง รู้สึกห่างหายจากความสุขและตัวตนที่เคยเป็นของเขาไปทุกที เมื่อถึงจุดที่ทนไม่ไหวกับความรู้สึกนั้นแล้วตุลจึงกล้าตัดสินใจเดินออกมาเพื่อทบทวนตัวเองและเปลี่ยนแปลงความคิดของเขา

ภาพที่ 4.1 ภาพนักแสดงที่รับบทเป็นตุล (นายณัฐสิทธิ์ ไชยสุวรรณ)

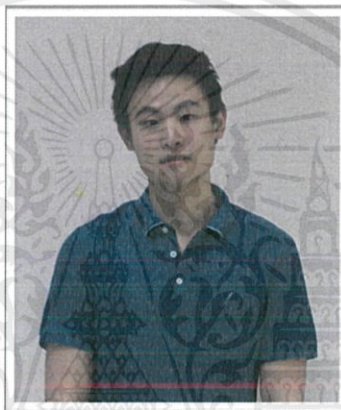
เมื่อผ่านการคัดเลือกและเวิร์คชอปจินตนาการและการไล่ระดับอารมณ์แล้ว นักแสดงมีความตั้งใจดี อีกทั้งยังมีประสบการณ์เรื่องเพื่อนเสียชีวิตชีวิตไปไม่นานก่อนทำการคัดเลือกนักแสดงสามารถเข้าใจถึงความสูญเสียได้ใกล้เคียงกับบทภาพยนตร์ จึงทำให้ถ่ายทอดเรื่องราวออกมาผ่านการแสดงได้และด้วยตัวนักแสดงเป็นคนที่มีความซื่อสัตย์ดี จึงไม่ยากที่เราจะสนิทกันและสามารถแสดงร่วมกับนักแสดงบทอื่นได้

ภาพที่ 4.2 ภาพของนักแสดงในบทบาทตุล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โจ้ เป็นเด็กนักเรียนมัธยมชั้น ม.6 รูปร่างสมส่วน ดูเป็นคนยิ้มแย้ม เป็นที่รักของเพื่อนๆ มักได้อยู่ตรงกลางกลุ่มเพื่อนเสมอๆ แต่เมื่อสังเกตให้ดีแล้วโจ้ไม่สนใจที่จะพูดเรื่องส่วนตัวกับใคร เป็นเด็กที่เก็บกดอารมณ์ความรู้สึกไว้ข้างในมากมาย ประจวบเหมาะๆกับช่วงเวลาที่ปัญหาที่สุด เขาได้เดินทางไปเที่ยวต่างจังหวัดตามคำชักชวนของตุล เมื่อสถานการณ์เป็นปัจจัยให้ตัวละครเผยปมของตัวเองมาที่ละนิด การที่โจ้มีความคิดอยากฆ่าตัวตายชั่ววูบนั้่นนักแสดงต้องมีความเข้าใจบทบาทเป็นอย่างดี ข้าพเจ้าจึงใช้เวลาคัดเลือกนักแสดงที่เหมาะสมกับบทค่อนข้างนาน

ภาพที่ 4.3 ภาพนักแสดงที่รับบทเป็นโจ้ (นายจิรพันธ์ โกสุมสวัสดิ์)

เมื่อผ่านการคัดเลือกและเวิร์คชอปจินตนาการและการไล่ระดับอารมณ์แล้วนักแสดงมีความกล้าแสดงออกจึงง่ายในการเรียนรู้และฝึกฝนนอกจากนั้นนักแสดงมีการตีความตัวละคร และถามความเห็นเพิ่มเติมเพื่อนำไปพัฒนาการแสดงของตัวเอง สามารถเข้าใจถึงบุคลิกนิสัยของตัวละครได้มากขึ้น แต่เนื่องจากนักแสดงเรียนคนละสถาบันกันทำให้ข้าพเจ้าต้องวางแผนการจัดตารางคิวซ้อมและซีนที่ต้องแสดงร่วมกันก่อนกระบวนการถ่ายทำเพื่อให้สะดวกกับทางนักแสดงทั้งสอง

ภาพที่ 4.4 ภาพของนักแสดงในบทบาทโจ้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นักแสดงสมทบ

นักแสดงสมทบในภาพยนตร์เรื่องนี้ ข้าพเจ้าวางแผนไว้แต่เริ่มแรกว่าต้องการบทพ่อและแม่ของตุลที่เป็นครอบครัวชนชั้นกลาง สามารถเล่นออกมาให้ดูธรรมชาติที่สุด หลังจากได้ทำการคัดเลือกนักแสดงแล้วพบว่านักแสดง บทพ่อก็มีบุคลิกตรงตามที่ข้าพเจ้าต้องการแต่ในด้านการแสดงยังเล่นใหญ่อยู่จึงต้องพูดคุยและให้ทำความเข้าใจใหม่ในเรื่องของการแสดง นักแสดงสามารถลดทอนการแสดงได้และเข้าใจมุขมกล้อของตัวเองเป็นอย่างดี ส่วนนักแสดงบทบาทแม่นั้น ข้าพเจ้าได้ทำการคัดเลือกนักแสดงไปสามคนแล้ว ก็ยังไม่ตรงตามที่ต้องการเพราะส่วนมากจะเล่นใหญ่เกินและไม่สามารถเข้าถึงตัวแสดงได้เลย ข้าพเจ้าจึงตัดสินใจให้คุณแม่ของตัวเองมาเล่นบทบาทนี้ดู เนื่องจากคุณแม่จะเข้าใจความต้องการของข้าพเจ้าดีและยังเข้าใจการเติบโตตามช่วงอายุต่างๆ ได้ดี อีกทั้งสามารถลดเรื่องค่าใช้จ่ายในการจ้างนักแสดงได้อีกด้วย นักแสดงสมทบที่เล่นเป็นพนักงานในออฟฟิศ ข้าพเจ้าให้พี่ที่บริษัทที่ฝึกงานด้วยกันมาเข้าฉากให้เพื่อความสมจริง ทั้งเรื่องของช่วงอายุและทัศนคติที่มีต่อหน้าที่การงาน

ภาพที่ 4.5 ภาพของนักแสดงสมทบในบทบาทพนักงานออฟฟิศ

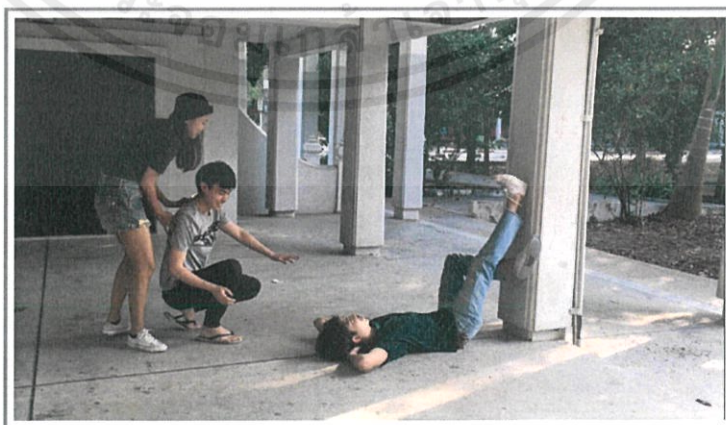
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.6 ภาพของนักแสดงสมทบในบทบาทพ่อและแม่ของตุล

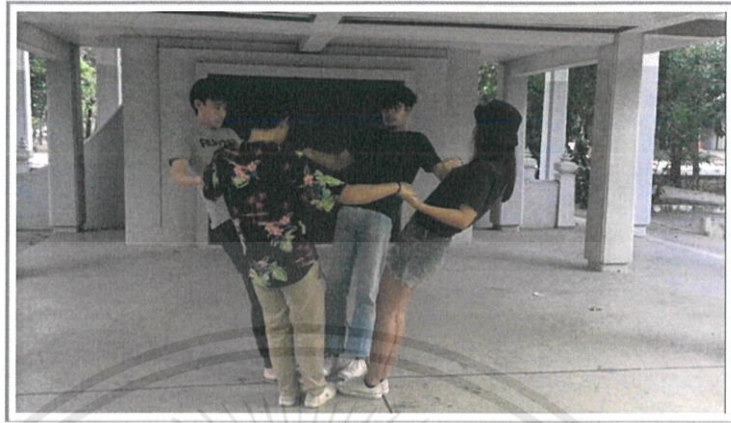
4.1.3 การฝึกซ้อมนักแสดง (Workshop)

การฝึกซ้อมนักแสดงในภาพยนตร์เรื่องนี้เริ่มจากการสร้างความคุ้นเคยให้นักแสดงและผู้กำกับสนิทสนมกันมากขึ้น เพื่อลดความเขินอายในการเข้าฉาก โดยเริ่มจากแบบฝึกหัดละลายพฤติกรรมให้ฝึกสมดุลงอร่างกายร่วมกับคนอื่น การฝึกซ้อมการฝึกสร้างจินตนาการให้นักแสดงโดยใช้แบบทดสอบต่าง ๆ เช่นการฝึกการตอบสนองกับผู้อื่นเพื่อช่วยให้ตอบทหรือจำลองเหตุการณ์ของตัวเองละครได้ มีการเล่นในบทบาทอื่นแล้วให้คนดูทายให้ได้ว่าเล่นเป็นใคร แบบฝึกหัดการไล่ระดับอารมณ์ ฝึกการพูดและออกเสียง เมื่อนักแสดงดูสนิทสนมกันมากขึ้นและเริ่มเข้าใจในการแสดงแล้ว ข้าพเจ้า จึงอธิบายบทบาทและคาแรกเตอร์เพิ่มเติมก่อนให้ซ้อมบทจริง

ภาพที่ 4.7 ภาพการฝึกซ้อมการแสดง ในแบบฝึกหัดการตอบสนอง โดย นันทิชา เขี่ยมบวรกุล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.8 ภาพการฝึกซ้อมการแสดง ในแบบฝึกหัดรักษาสมดุล

ภาพที่ 4.9 ภาพการฝึกซ้อมการแสดง ตามบทภาพยนตร์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2 การกำกับศิลป์ (Production Design)

4.2.1 สถานที่ถ่ายทำภาพยนตร์

บึงบัว

สถานที่ในการถ่ายทำภาพยนตร์เรื่องนี้ส่วนใหญ่ถ่ายทำที่อำเภอลำปาง จังหวัดพิจิตร ตั้งแต่กระบวนการเขียนบทข้าพเจ้าได้เห็นรูปบึงบัวที่อุทยานแห่งชาติเขาสามร้อยยอด จึงเกิดความรู้สึกคิดถึงสถานที่ในวัยเด็กขึ้นมา จากภาพจำในวัยเด็กของข้าพเจ้าที่ได้ไปเที่ยวทะเลที่ชะอำทุกปีตลอดจนถึงวัยมัธยม ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกผูกพันกับภาพบรรยากาศการเดินทางไปต่างจังหวัด อีกทั้งบึงบัวนี้ยังมีตำนานของสถานที่ที่น่าสนใจ ข้าพเจ้าจึงตั้งใจไว้แต่แรกว่าจะต้องถ่ายทำที่นี่ ข้าพเจ้าจึงจำลองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจากชีวิตข้าพเจ้าเองมาใส่บทภาพยนตร์ โดยเหตุการณ์ต่างๆ เริ่มต้นในตัวเมือง เป็นออฟฟิศและหอพักข้าๆกันทุกวัน เมื่อตัวละครได้เดินทางกลับไปยังสถานที่ที่คุ้นเคย จึงเกิดความรู้สึกนึกถึงและคิดถึง สถานที่หนึ่งที่สามารถเชื่อมโยงความทรงจำในวัยเด็กได้อีกครั้ง แม้เวลาจะผ่านไปนานแล้วก็ตาม เปรียบเหมือนการทบทวนความเป็นมาของตัวเองไปด้วยเช่นกัน

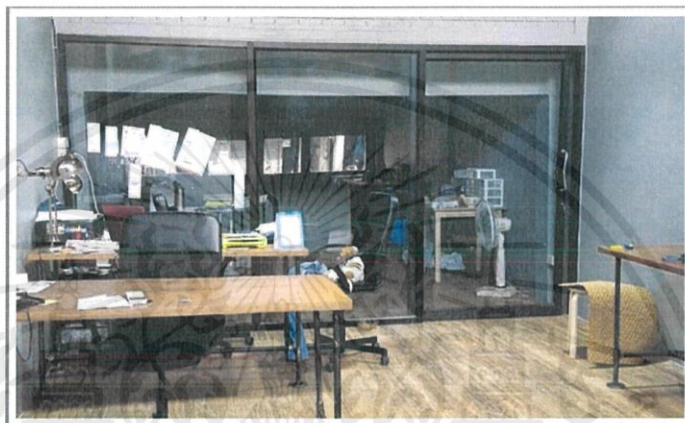

ภาพที่ 4.10 ภาพบึงบัว

ออฟฟิศของตุล

สถานที่ถ่ายทำภาพยนตร์ออฟฟิศของตุล การเลือกอาชีพที่เหมาะสมให้กับตัวละครในตอนแรกข้าพเจ้าคิดไว้หลายอย่างมาก แต่สุดท้ายก็เลือกอาชีพกราฟฟิคดีไซน์เนอร์ เนื่องจากประสบการณ์ที่ได้ทำงานกับผู้ที่ประกอบอาชีพนี้บ่อยทำให้ข้าพเจ้าเห็นรูปแบบการทำงานและมุมมอง

การใช้ชีวิตแบบวัยทำงานในสายอาชีพนี้ได้ดี ข้าพเจ้ามีรุ่นพี่ที่สนิทกันเรียนสายออกแบบอยู่และเพิ่งเปิดบริษัทเล็กๆเป็นของตัวเองได้ไม่นาน สถานที่ก็อยู่ไม่ไกลจากมหาลัยมาก ทำให้สะดวกต่อการเดินทางของทั้งนักแสดงและทีมงาน ออฟฟิศนี้จึงเป็นตัวเลือกที่เหมาะสมที่สุดด้วยเหตุผลทั้งหมดที่กล่าวมา

ภาพที่ 4.11 ภาพออฟฟิศ

ห้องพักของตุล

ห้องพักของตุล ข้าพเจ้าต้องการห้องที่ดูเรียบง่ายและมีบรรยากาศความโดดเด่นอยู่ มีหน้าต่างให้แสงข้างนอกส่องถึงและเป็นห้องโปร่ง ค่อนข้างส่วนตัว อยู่ได้คนเดียว ดังนั้นห้องที่เลือกใช้เป็นห้องที่เหมาะสมที่สุดในตัวเลือกทั้งหมด ทั้งในด้านของจุดประสงค์และความสะดวกสบายในการถ่ายทำ

ภาพที่ 4.12 ภาพสถานที่ห้องพักของตุล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บนภูเขา

สถานที่นี้เป็นฉากจบในเรื่อง ข้าพเจ้าต้องการให้เกิดความชัดเจนในเรื่องของภาษาภาพ ภูเขานั้นเป็นสัญลักษณ์ ของความมั่นคงหนักแน่น ความสำเร็จ การเดินไปถึงยอดเขาข้างบนได้นั้นย่อม ใช้เวลาและความมานะ เปรียบเทียบกับเรื่องที่เกิดขึ้นในภาวะจิตใจของตัวละครที่มีความเปลี่ยนแปลง เกิดขึ้น การมาถ่ายทำที่อุทยานเขาสามร้อยยอดที่มีภูมิทัศน์ที่หลากหลาย ทั้งทะเลสาบและภูเขา ทำให้ เนื้อเรื่องดูมีความน่าสนใจมากขึ้น อีกทั้งยังสะดวกในการเคลื่อนย้ายกองถ่ายด้วย

ภาพที่ 4.13 ภาพบนภูเขา

ตรอกมืด

ข้าพเจ้าได้วางเรื่องให้ตุลเดินสวนกับโจ้ในจินตนาการของเขาเองที่ตรอกนี้ เพื่อสื่อถึง ความคิดที่ซ้อนทับกับความเป็นจริง เป็นสัญญาณแรกที่ทำให้คนดูได้เริ่มรับรู้ถึงตัวละครอีกตัวหนึ่งที่ เคยมีอยู่

ภาพที่ 4.14 ภาพในตรอกมืด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ศาลาวัดที่จัดงานศพ

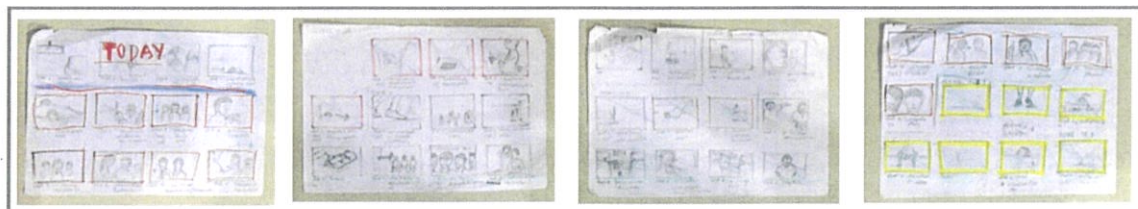
ในตอนแรกทีไป Block shot ข้าพเจ้ามีความต้องการให้เห็นศาลาที่สามารถเดินเข้าไปได้และมีความเป็นส่วนตัวเป็นงานศพเล็กๆธรรมดาๆ แต่เมื่อลองไปสำรวจวัดโดยรอบแล้วข้าพเจ้ากลับไม่ชอบ เพราะวัดในบริเวณมหาวิทยาลัยเป็นวัดใหญ่ๆทั้งหมด มีผู้คนพลุกพล่าน ยิ่งเป็นฉากที่ต้องถ่ายกลางคืนทำให้บรรยากาศโดยรอบไม่เป็นแบบที่คิดไว้ ข้าพเจ้าจึงหาวัดในเขตที่เป็นชุมชนมากขึ้น ก็พบว่าที่วัดปากบึงนั้นมีความเงียบสงบ เมื่อฟ้ามืดแล้วสถานที่ดูมีความลึกกลับในแบบที่ข้าพเจ้าต้องการตั้งแต่ทางเข้าวัดจนถึงตัวศาลา

ภาพที่ 4.15 ภาพศาลางานศพ

4.2.2 การออกแบบบทภาพ

เริ่มจากออกแบบข้อคิดและตีความจากตัวบทออกมาเป็นภาพ จากนั้นวาดเป็นช่องๆเพื่อใช้ประกอบการสื่อสารให้เข้าใจมากขึ้นกับผู้ถ่ายภาพ รวมถึงนักแสดงและทีมงานจะได้เห็นแอ็คชั่นต่างๆในแต่ละฉาก แล้วค่อยถ่ายทำตามบอร์ดย่างค่อยเป็นค่อยไป อันไหนถ่ายเสร็จแล้วกาทิ้ง เพื่อป้องกันความสับสน

ภาพที่ 4.16 ภาพบทภาพจากต่าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2.3 อุปกรณ์ประกอบการถ่ายทำ

ภาพที่ 4.17 ภาพปลาทองในห้องของตุล

ในตอนเริ่มเรื่องปลาทองในห้องตุลมีสองตัว ข้าพเจ้าให้ความหมายกับปลาทองสองตัวนี้เปรียบเหมือนการเวียนเวียนของความคิดที่อยู่ในกรอบสี่เหลี่ยมและตัวละครทั้งสองคือตุลและใจ ที่สุดท้ายแล้วจะเผยว่าปลาที่มีเพียงแค่ตัวเดียวมาตลอด ด้วยเหตุผลประกอบที่ใจนั้นเป็นตัวละครที่หลุดออกจากกรอบสังคมอย่างแท้จริง

ภาพที่ 4.18 ภาพจดหมายจากใจ

ข้าพเจ้ามีความตั้งใจให้เป็นจดหมายที่ตัวตุลจินตนาการขึ้นมาแทนความรู้สึกเสียใจ และต้องการปล่อยวางเรื่องใจเสียชีวิต จดหมายนี้จึงไม่มีแม้กระทั่งตู้ใส่จดหมายในตอนจบ ตัวจดหมายเองก็ไม่มีแสดมภ์ติดอยู่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.19 กล้องดิจิทัล Sony รุ่นเก่า
 ข้าพเจ้าต้องการให้ใช้กล้องรุ่นนี้เป็นกล้องประกอบฉาก เพราะเป็นกล้องดิจิทัลรุ่นแรกๆ
 ที่นิยมใช้ในสมัยมัธยม ไว้บันทึกเรื่องราวต่างๆในอดีต อีกทั้งกล้องนี้เป็นการแทนสายตามุมมองของใจ
 ได้ชัดเจนที่สุดเช่นกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

ขั้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์ (Production)

5.1 การเตรียมก่อนการถ่ายทำ

5.1.1 อุปกรณ์กล้องในการถ่ายทำ

ในการถ่ายทำภาพยนตร์เรื่องนี้ใช้กล้องดิจิทัลถ่ายทำอยู่สามชนิด ด้วยเหตุผลของเทคนิคภาพและความสะดวกในสถานที่ถ่ายทำ กล้องบางชนิดให้ผลของภาพและลักษณะแตกต่างกัน

Sony Nex700 ให้ผลของภาพที่ดีมีคุณภาพจึงเลือกใช้ถ่ายในลักษณะงานที่เต็มวัน เนื่องจากกล้องสามารถเปิดใช้งานนานๆ แต่ข้อเสียคือมีขนาดใหญ่

ภาพที่ 5.1 กล้อง Sony Nex700

Cannon 5D Mark III ให้ผลของภาพเป็น Full HD แต่เนื่องจากค่าสีของกล้องที่ต่างกันทำให้ต้องหา Picture Style มาใส่เพื่อให้ค่าสีใกล้เคียงกับกล้อง Sony Nex700 มีอุปกรณ์เสริม เช่น เลนส์ (Lens) ต่างๆ ที่ค่อนข้างหลากหลายในการเลือกถ่ายทำในลักษณะงานที่แสงน้อยได้ จึงเลือกใช้ในการเก็บภาพอินเสิร์ท (Insert) และใช้ถ่ายสถานที่ถ่ายทำที่ต้องการความรวดเร็วและมีพื้นที่จำกัด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 5.2 กล้อง Canon 5D Mark III

GoProHero4 เนื่องจากสามารถถ่ายใต้น้ำได้จึงถูกเลือกมาใช้ในสถานที่ถ่ายทำ และต้องการความเร็ว แต่ผลเสียคือไม่สามารถดูภาพจากหน้าจอได้ทันทีเพราะหน้าจอที่มีขนาดเล็ก การปรับตั้งค่าต้องมองผ่านเคลสกันน้ำ กดปุ่มหน้าจอได้ยาก ซึ่งทำให้เสียเวลาในการตั้งค่าและทำให้นักแสดงต้องแสดงหลายรอบเพื่อกะมุมกล้องให้พอดีกับความต้องการ เมื่อมาตรวจดูอีกครั้งหลังถ่ายเสร็จ พบว่าค่าสีภาพนั้นแตกต่างจากกล้องอื่นมาก ทำให้การเกลดสีในขั้นตอนการตัดต่อทำได้ยากทำให้ภาพไม่ต่อเนื่องกัน

ภาพที่ 5.3 กล้องGoPro Hero4

การถ่ายทำครั้งที่สองที่ทีมงานจึงแก้ปัญหาด้วยการทำ Housing Camera จากอุปกรณ์ถึงน้ำพลาสติกไว้ใส่กล้อง Canon 5D Mark III ลงไปถ่าย ใต้น้ำได้แทน

ภาพที่ 5.4 Housing Camera ที่ประดิษฐ์ขึ้นเอง

5.1.2 อุปกรณ์บันทึกเสียง

เสียงในภาพยนตร์ใช้วิธีบันทึก โดยใช้ตัวส่งสัญญาณไวเลส(Wireless) จากเครื่องอัดเสียงแล้วซิงค์(Synchronize) เข้ากับเครื่องอัดเสียง Zoom ผลที่ได้ก็คือจะได้ไฟล์เสียงสองไฟล์ทั้งในกล้องและในตัวอัดเสียง คุณภาพเสียงครบตามที่อัด ช่วยแก้ปัญหาเสียงลมได้ดีเนื่องจากสถานที่ถ่ายทำมีลมแรงทั้งวัน แต่ปัญหาที่จะเกิดขึ้น คือคนอัดเสียงจะต้องมีสมาธิในการฟังเสียงนักแสดงทั้ง 4 คน ว่าไวเลสมีปัญหาหรือไม่และเสียงจะขาดหายไปเมื่อแบตเตอรี่ใกล้หมด ทำให้ต้องคอยเปลี่ยนแบตเตอรี่บ่อยๆ

ภาพที่ 5.5 อุปกรณ์บันทึกเสียง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.2 แผนการถ่ายทำ

5.2.1 การวางแผนงานประสานงาน

ในการออกถ่ายทำหรือเตรียมฉากถ่ายทำทุกครั้งหลังจากข้าพเจ้าสอบถามคิวว่างของทีมงานและนักแสดงแล้ว ทำเป็นตารางการถ่ายทำของทั้งเดือนนั้นออกมา ก่อนการถ่ายทำข้าพเจ้าจะโทรศัพท์แจ้งเวลาและสถานที่นัดนักแสดงและทีมงานประสานงาน การถ่ายทำภาพยนตร์เรื่องนี้ได้กำหนดการเดินทางไปอำเภอปราณบุรีแค่ 2 คิวเท่านั้น ซึ่งต้องวางแผนให้มีความคลาดเคลื่อนน้อยที่สุด ถ่ายเพื่อแก้มาให้เยอะที่สุดเพื่อที่จะได้ไม่ต้องเดินทางไปถ่ายแก้ซ้ำหลายรอบ ข้าพเจ้าจะจัดประชุมกองครั้งใหญ่ก่อนไปถ่ายทำ 1 คิว ซึ่งแจ้งตารางเวลาให้เข้าใจตรงกัน กำชับหน้าที่ของทีมงานแต่ละคนอีกครั้ง

Date	Time	Location	Description	Support needs	Remark
26/03/16	6:00 น.	คอนโดชะอำ			
	8:00 น.	Shooting scene 12 ข้างถนนทางเข้าอุทยาน	Cast พี่เจต แม่ตุ๊ก ไข่ -ชินกษาในรถ	เก็บ insert ใหม่	กล้อง Nex และ go pro รถพ้อตุ๊ก
	12:00 น.	พักผ่อน และทานอาหารกลางวัน			
	13:00 น.	ย้ายกองถ่ายไปบึงบัว			
	14:00 น.	Shooting scene 13.1 บึงบัว	Cast พี่เจต แม่ตุ๊ก ไข่	prop กล้องเก่า และพืด แวนดา กั้นแดดแม่	รถพ้อตุ๊ก Nex
	15:00 น.	หมดคิวด้วย กอมน้ำที่พักที่คอนโด			

ภาพที่ 5.6 ตารางแผนการถ่ายทำรายวัน 1

Date	Time	Location	Description	Support needs	Remark
28/03/16	8:00 น.	ออกจากคอนโด	เก็บของที่พักเพื่อเตรียมกลับกรุงเทพฯ		
	9:00 น.	Shooting แก้ไข เพิ่มคิม	Cast พี่อ แม่ตุ๊ก ไข่		NEX
	11:00 น.	ทางขึ้นเขาแดง	Cast ไข่	ถ่ายเฉพาะเง เดินในป่า ระหว่างทางขึ้นเขา	NEX
	12:00 น.	เลิกกองถ่าย / กลับกรุงเทพฯ			

ภาพที่ 5.7 ตารางแผนการถ่ายทำรายวัน 2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Date	Time	Location	Description	Support needs	Remark
27/03/16	6:00 น.	ชกจากคอนโด			
	8:00 น.	ถึงบึงบัว			
	8:30 น.	Shooting scene 13.2	Cast พี่เจต แม่ตุล ไข่ ซินจอนน่าและท้าย ซินอุกพอยและแม่ตุ	บันไดถึง	Go pro และ NEX
	12:00 น.	พักกอง ทานอาหาร หากรถางวัน			
	13:30 น.	Shooting scene 13.3	Cast เพชร เ	บันไดถึง เกือบ ซ้ำรอกันโดนน้ำ พลาด	Go pro และ Nex
	17:00 น.	เลิกกองถ่าย กลับ เข้าที่พัก			

ภาพที่ 5.8 ตารางแผนการถ่ายทำรายวัน 3

ข้าพเจ้าต้องทำความเข้าใจบทและมุกกล้องกับตากล้องก่อนการถ่ายทำ ให้มีภาพในหัวที่ตรงกันแล้วจึงทำ Shot List ออกมาให้กับตากล้อง เพื่อความสะดวกในการถ่ายทำและป้องกันการคลาดเคลื่อนในการถ่ายแต่ละฉาก

Sc 2 ภาย ใน / ออฟฟิศ / กลางวัน					
No.	Shot type	Description	Actor	Prop	Remark
1	LS	ตุลเปิดประตูเข้ามาในออฟฟิศ ปิด แล้วเดินเข้าไปในออฟฟิศ ไปยังโต๊ะเปิดไฟ	ตุล	กระเป๋าทำงานของตุล	
2	LS	(ยังไม่เปิดไฟ) ตูลยืนอยู่ตรงสวิตช์ไฟ หันตัวเข้าหาสวิตช์หันหน้าเข้ามาที่โต๊ะทำงาน เปิดสวิตช์ ไฟสว่าง ตูลเดินกลับมายังโต๊ะทำงาน เหมือนเก็บยี่แล้วมีวาง กระเป๋า หยิบคอมขึ้นมาเปิด เหลือบมองนาฬิกาแล้วทำงาน		กระเป๋าทำงานของตุล คอมพิวเตอร์ของตุล	
3	INS	หน้าจอคอมพิวเตอร์ของตุล			
4	CU ตา	ดวงตาของตุลที่ภายในดวงตาสท้อนเป็นโปรแกรม PHOTOSHOP	ตุล	งานกราฟฟิค	
5	INS	นาฬิกา เวลา 9.30		นาฬิกา	
6	MLS	ประตูออฟฟิศเปิดขึ้นมา เพื่อน A มัดกระเป๋าเข้ามา ในออฟฟิศด้วยความกระฉับกระเฉง	เพื่อน A		
7	MS	ตุลนั่งทำงานเหลือบมองเพื่อน A เดินเข้ามา เพื่อน A และโหดแล้วเดินผ่านไป ตูลยิ้มตอบแต่ไม่ทัน	ตุล เพื่อน A		
8	OTS ตูล	ซันเดินเข้ามาที่โต๊ะของตุล ทักทาย "วันนี้ซันเวรี่ มาแค่อ่านเลขนะ มีง ทำไมเมื่อคืนไม่ยอมตามมาที่ร้านวะ ห่วงดูวอคั้งนาน"	พี่ซัน ตูล		
9	MS	รับ React ของ ตูล "โอ้ พี่ใหม่ได้พักบ้างเพอะ"	พี่ซัน ตูล		
10	OTS ตูล	(เหมือนชอต 8) รับ React ของ ซัน แล้วซันก็เดินออกจากเฟรมไป	พี่ซัน ตูล		
11	MS	รับ React ของตุลมองซันเดินผ่านไป	พี่ซัน ตูล		
12	MS	ซัน เดินไปยังยังที่ทำงานของซัน ด้านหลังของตุล แล้วซูลโคดอลอด "อ้อๆ เรืองมีง ใครเขาพักกันวะ มีงแหมงยอนวะ" ตูลเข้าสู่ โหมค มากุ	พี่ซัน ตูล		Mes en scene ขณะเวลาบินนาน
13	INS	นาฬิกา เวลา 10.00		นาฬิกา	
14	LS รับจากด้านหน้าตุล	บรรยากาศในออฟฟิศ / ประตูออฟฟิศถูกเปิดออก / ทุกคนในออฟฟิศเงยหน้าขึ้นมามอง / พี่เซนเดินเข้ามา ในออฟฟิศ ทุกคนทักทาย / พี่เซน	พี่เซน พี่ซัน ตูล		
15	MS	ตุลเงยหน้าขึ้นมามองแล้วทักทายพี่เซน	ตุล		ฟิลลิ่งให้ภาพต้งๆ

ภาพที่ 5.9 ภาพตัวอย่าง Shot list

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.2.2 การกำกับการแสดง

ข้าพเจ้าจะมอบบทไว้ให้นักแสดงอ่านและให้การบ้านไปลองซ้อมเอง เมื่อใกล้วันถ่ายทำแล้วข้าพเจ้าจะพูดคุยเพื่อทำความเข้าใจกับนักแสดงอีกครั้ง เปิดโอกาสให้นักแสดงได้พูดคุยซักซ้อมกันก่อนถ่ายเพื่อให้จังหวะการแสดงตรงกัน ซึ่งเมื่อถึงหน้ากองถ่ายแล้วข้าพเจ้ามอบหน้าที่ในการบริพนักแสดงให้เป็นหน้าที่ของผู้ช่วยผู้กำกับแทน

ส่วนข้าพเจ้าจะคอยดูความเรียบร้อยและความต่อเนื่องของช็อตแต่ละช็อตในมอนิเตอร์ หากมีสิ่งผิดปกติเกิดขึ้นขณะถ่ายทำ จะสามารถแก้ไขปัญหาได้รวดเร็วกว่า ใน การกำกับที่ต้องอยู่ท่ามกลางนักแสดงและทีมงานจำนวนมาก ข้าพเจ้าจำเป็นต้องทำงานผ่านผู้ช่วยและทีมประสานงาน เพื่อความสะดวกรวดเร็ว ข้าพเจ้าจึงให้ความสำคัญกับการสื่อสารมาก หากสื่อสารกับฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งผิดพลาดอาจต้องเสียเวลารอแก้ปัญหา ทำให้การถ่ายทำเลยกำหนดที่วางไว้ ข้าพเจ้าคิดว่าตัวผู้กำกับนั้นเป็นแรงหลักให้กองถ่ายเดินไปข้างหน้า การทำให้บรรยากาศภายในกองถ่ายดีไปจนจบงานนั้นมีความจำเป็นมาก เพื่อให้ได้งานที่มีคุณภาพดีออกมา

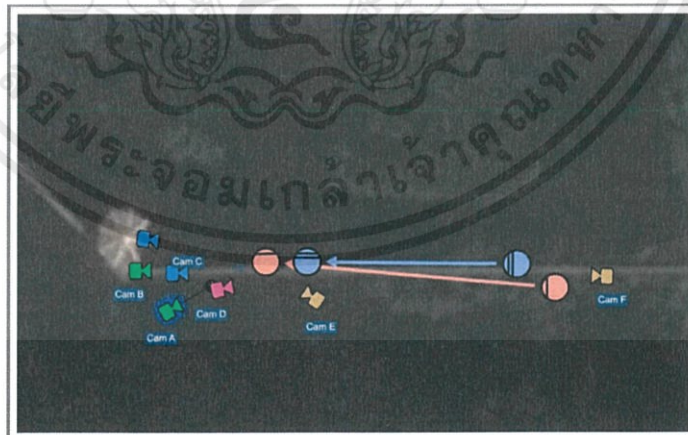
ภาพที่ 5.10 เบื้องหลังการถ่ายทำ 1

ภาพที่ 5.11 เบื้องหลังการถ่ายทำ 2

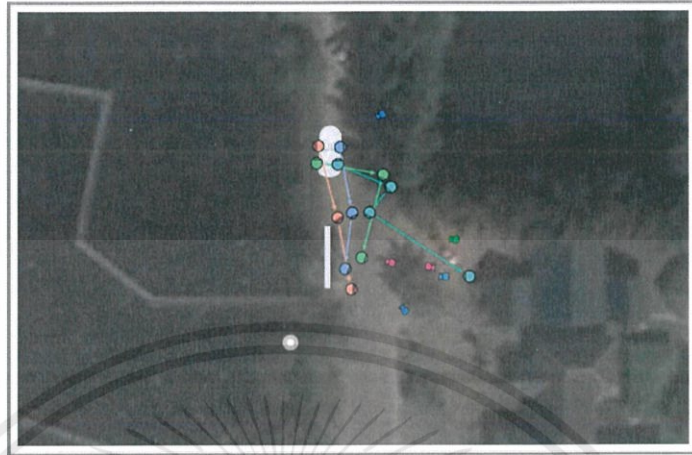
5.2.3 การกำกับภาพ

ในด้านการกำกับภาพข้าพเจ้าได้ปรึกษาเรื่องการถ่ายทำกับผู้ถ่ายภาพก่อนเริ่มการถ่ายตามShot list และStoryboard เนื่องจากสถานที่ที่มีพื้นที่จำกัด ในการวางมุมกล้องจึงต้องพิจารณาการวางแปลนกล้องอย่างรอบคอบ และเปิดโอกาสให้ผู้ถ่ายภาพได้เสนอแนะและตีความเพื่อให้ภาพที่ออกมาเกิดการเล่าเรื่องมากที่สุด

ภาพที่ 5.12 ผังการวางมุมกล้อง 1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 5.13 ผังการวางมุกกล่อง 2

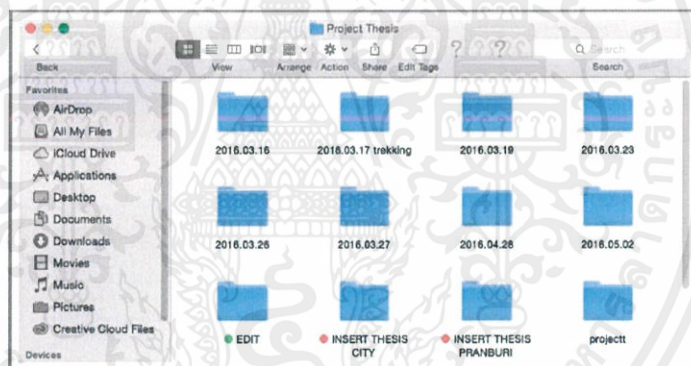
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 6

ขั้นตอนหลังการถ่ายทำภาพยนตร์ (Post-Production)

6.1 การตัดต่อและการลำดับเรื่อง

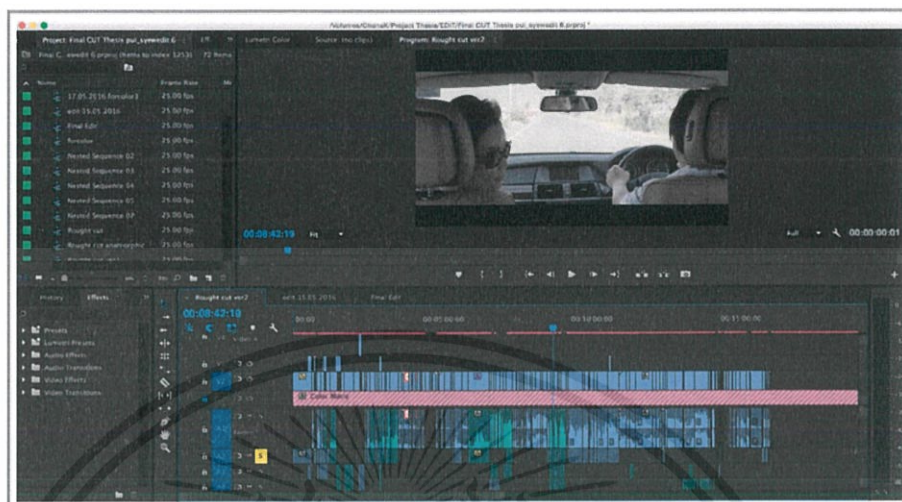
ข้าพเจ้าตัดต่อภาพยนตร์ด้วยโปรแกรม Adobe Premiere Pro นำ footage ที่แยกไว้ตามวันที่ถ่ายทำ แล้วทำการ Back up ไฟล์เพื่อป้องกันการชำรุดหรือสูญหายของไฟล์ จากนั้นตัดต่อเรียงตามฉากไป

ภาพที่ 6.1 การจัดการแฟ้มงาน

6.2 การตัดต่อแบบหยาบ (Rough Cut)

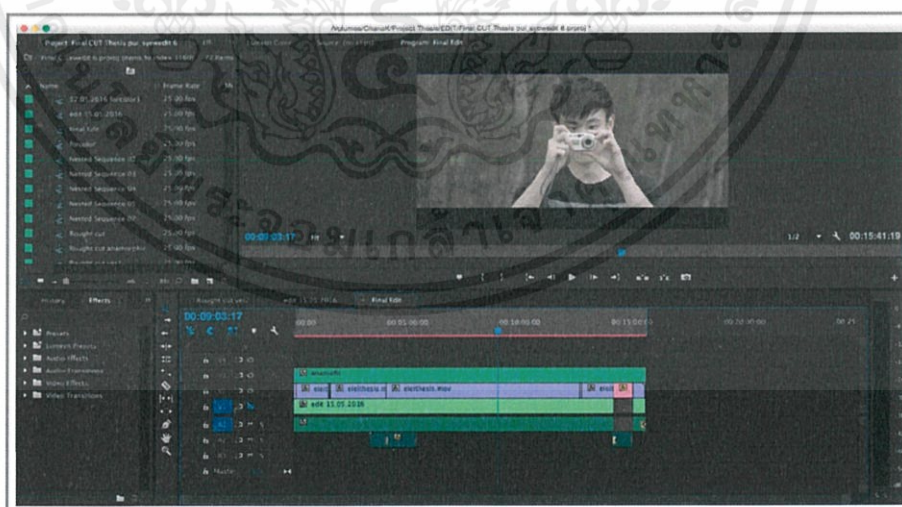
ในการตัดต่อครั้งแรกข้าพเจ้านำ footage มาเรียงต่อกันเพื่อตรวจสอบความเรียบร้อยและเพื่อดูภาพรวมของตัวงานว่าไปในทิศทางเดียวกันหรือไม่ เมื่อเห็นข้อบกพร่องยังสามารถถ่ายแก้ไขเพิ่มเติมได้ ปัญหาที่พบคือในส่วนของเรื่องราวในออฟฟิศทำให้เรื่องดำเนินช้าและทำให้สับสนประเด็น จึงได้มีการลบซีนในช่วงแรกออกไป เพื่อให้เรื่องมีความกระชับและตรงไปตรงมามากขึ้น

ภาพที่ 6.2 ภาพการตัดต่อภาพยนตร์ด้วยโปรแกรม Adobe Premiere Pro 1

6.3 การตัดต่อแบบสมบูรณ์ (Final Cut)

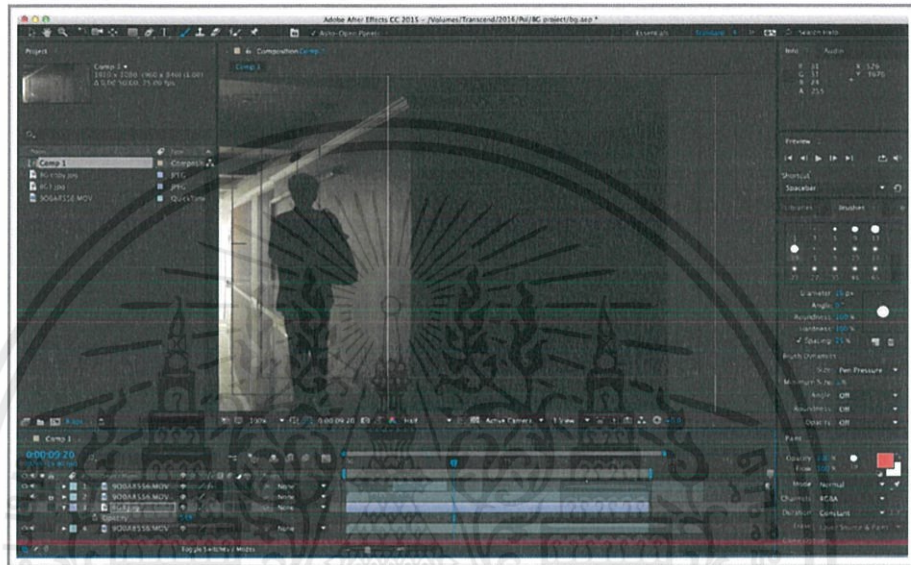
หลังจากการถ่ายใหม่แล้วนำมาตัดต่อเป็นครั้งที่ 5 เป็นกราฟที่รู้สึกพอใจที่สุดแล้ว จึง Export ออกมาเพื่อไปทำในส่วนของเทคนิคพิเศษและทำขั้นตอนการทำเสียงเป็น Final Cut

ภาพที่ 6.3 ภาพการตัดต่อภาพยนตร์ด้วยโปรแกรม Adobe Premiere Pro 2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพยนตร์สั้นเรื่องนี้ใช้เทคนิคพิเศษทางด้านภาพจากโปรแกรม Adobe After Effects ในฉากที่ตัวละครเดินในตอนจบ ตัวจุดหมายที่เคยมีอยู่จะหายไป จึงต้องใช้เทคนิคการ Matte ภาพผนังเปล่า เข้าไปแล้วทำการเกลี่ยสีให้ดูสมจริง

ภาพที่ 6.4 ภาพการตัดต่อเทคนิคพิเศษด้วยโปรแกรม Adobe After Effects

6.5 ปรับแต่งสีของภาพ (Color Grading)

การเกลี่ยสีในภาพยนตร์เรื่องนี้จำเป็นอย่างมาก เนื่องจากมีการถ่ายทำจากกล้องหลายตัวค่าสีและสภาพแสงจึงมีความแตกต่างกัน นอกจากการเกลี่ยสีภาพจึงช่วยในเรื่องความต่อเนื่องของช็อตแล้วค่าของสียังช่วยเสริมอารมณ์ของหนังได้ดีอีกด้วย

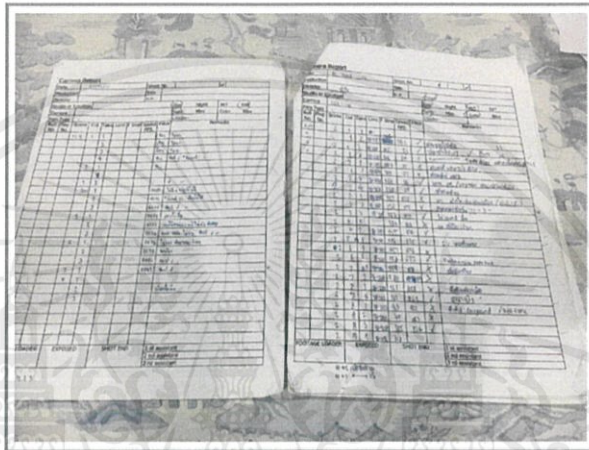

ภาพที่ 6.5 ภาพการเปรียบเทียบสีของช็อตที่ถ่ายก่อนและหลังเกลี่ยสี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6.6 เสียงประกอบในภาพยนตร์

ในขั้นแรกของการทำเสียงคือต้อง Balance เสียงให้มีระดับเสียงที่เหมาะสม รวมถึงการซ่อมเสียงต่างๆที่เกิดขึ้น โดยจะดูจากใบรายงาน (Report) ที่จัดไว้ตอนถ่ายทำว่าไฟล์เสียงที่ใช้ชื่อและหมายเลขอะไร เพื่อความสะดวกในการแก้ไขเสียง

ภาพที่ 6.6 เอกสารรายการการถ่ายทำ

6.6.1 เสียงบรรยากาศ (Sound Ambient)

สำหรับเสียงบรรยากาศในภาพยนตร์สั้นเรื่องนี้ถูกนำมาปรับแต่งใหม่ เพราะเสียงในสถานที่ถ่ายทำจริงนั้นต่างเต็มไปด้วยเสียงรบกวน ส่วนมากเป็นเสียงลมที่แรงมากโดยหาเสียงบรรยากาศที่ใกล้เคียงมาทดแทนอันเก่าที่ใช้ไม่ได้

6.6.2 เสียงพูด (Dialogue)

เสียงพูดได้ทำการอัดจากไมค์ไวเลสทำให้เสียงพูดที่อัดมานั้นค่อนข้างชัดและไม่ค่อยมีปัญหา ทำการ ADR Voice Over ใหม่อีกครั้งโดยใช้ Zoom ต่อเข้ากับไมค์ Short Gun และมีคุณภาพที่มากกว่า

6.6.3 เสียงดนตรีประกอบ (Background Music)

เสียงดนตรีประกอบในตอนแรกข้าพเจ้าเลือกใช้เพลงประกอบภาพยนตร์เรื่อง 36 โดย นวพล อังรรัตนฤทธิ ซึ่งเป็นเพลงบรรเลงที่ให้อารมณ์ ความรู้สึกได้ใกล้เคียงกับตัวภาพยนตร์ของข้าพเจ้า การตัดต่อในช่วงตัดหยาบ (Rough cut) ซึ่งปรับปรุงโดยอาศัยเพลงต้นฉบับอีกที่

บทที่ 7

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

7.1 บทสรุปการทำงาน

ภาพยนตร์สั้นเรื่อง “ก้าวผ่านเวลาที่หยุดเดิน” ทำให้ข้าพเจ้าได้เรียนรู้หลาย ๆ อย่างด้วยตนเอง ตั้งแต่กระบวนการแรกในการผลิตภาพยนตร์ไปจนถึงเรื่องของการติดต่อประสานงานกับหลายๆฝ่าย ประสบการณ์ที่ได้รับจากการทำภาพยนตร์เรื่องนี้ทำให้ข้าพเจ้าเห็นศักยภาพในการทำงานของตนเองชัดเจนขึ้น ซึ่งก็มีอีกหลายสิ่งๆที่ข้าพเจ้าสามารถนำไปพัฒนาต่อไปในอนาคต สำหรับภาพยนตร์เรื่องนี้ ข้าพเจ้ามีความทุ่มเทและตั้งใจเป็นอย่างมาก แม้ว่าอาจจะไม่สมบูรณ์แบบเนื่องด้วยเวลาและงบประมาณ แต่สิ่งสำคัญที่ข้าพเจ้าได้รับ นั่นคือความผูกพันและความตั้งใจของทีมงานและนักแสดงทุกคนที่อยากให้ผลงานออกมาดีที่สุดใน

บทสรุปในการผลิตภาพยนตร์เรื่องนี้ คือกระบวนการทุกขั้นตอนจะผ่านไปด้วยดีได้นั้น ต้องเริ่มต้นจากตัวผู้กำกับเองเป็นผู้กำหนดทิศทางของงาน จึงต้องมีความเข้าใจในความต้องการของตนเองและยังสามารถสื่อสารประเด็นให้แก่ทีมงานรวมถึงผู้ชมได้ นอกเหนือจากการผลิตและควบคุมเองแล้ว ยังต้องเรียนที่จะเป็นผู้นำ รู้จักกาลเทศะ การมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี รู้ว่าควรแก้ไขปัญหายังไง เพื่อให้กองถ่ายเดินไปข้างหน้าได้ตลอดจนจบกระบวนการ จากที่กล่าวมานั้น คือประสบการณ์ชีวิตที่ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ นอกเหนือจากการผลิตภาพยนตร์ให้บรรลุตามวัตถุประสงค์

สำหรับปัญหาที่เกิดขึ้นและวิธีการแก้ไขในมุมมองของผู้ผลิต เพื่อให้เกิดการศึกษาและพัฒนาเพื่อแก้ไขโดยข้าพเจ้าแบ่งไว้ดังนี้

ปัญหา	แนวทางการแก้ไขปัญหา
<p>ปัญหาบทภาพยนตร์</p> <p>ข้าพเจ้าต้องทบทวนถึงประเด็นในการสื่อสารหลายครั้ง บทภาพยนตร์ในตอนเริ่มแรกยังมีประเด็นที่ไม่เกี่ยวข้องและยังสื่อสารต่อผู้อ่านไม่ได้ ทำให้ขั้นตอนการพัฒนาบทค่อนข้างใช้เวลานานกว่าจะลงตัว</p>	<p>ข้าพเจ้าแก้ไขปัญหานี้ โดยการลดทอนข้อมูลที่ไม่จำเป็นต่อเรื่องออก เพื่อให้บทมีความกระชับและสามารถเล่าประเด็นที่ต้องการได้ สอบถามความเห็นจากจากผู้อื่น เพื่อให้เห็นจุดบอดของตัวเอง แล้วนำมาปรับแก้ไข หาข้อมูลมารองรับประเด็นให้ได้มากที่สุด</p>
<p>ปัญหางบประมาณ</p> <p>ข้าพเจ้าพยายามจำกัดงบประมาณของภาพยนตร์เรื่องนี้ให้น้อยที่สุด เนื่องจากสถานที่ถ่ายทำหลักอยู่ที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ การเดินทางจึงต้องใช้เวลาและงบประมาณที่ค่อนข้างสูง</p>	<p>ข้าพเจ้าแก้ไขปัญหานี้ โดยกำหนดคิวถ่ายอย่างรัดกุม ให้เดินทางไปถ่ายทำเหลือ 2 คิวเท่านั้น และวางแผนการเดินทางอย่างรอบคอบ สรรวจทิศทางให้ดีก่อนทำการออกกอง เพื่อที่จะสามารถบอกทางหรือแก้ไขปัญหาได้จากการจดจำและบันทึกภาพสถานที่โดยรอบ คัดเลือกทีมงานให้เหลือน้อยคนแต่มีประสิทธิภาพในการทำงานสูง ข้าพเจ้าจะเลือกทีมงานที่ค่อนข้างมีประสบการณ์สูงโดยเฉพาะตากล้องและผู้ช่วยผู้กำกับสามารถประหยัดแรงและเวลาได้มาก สามารถแก้ไขปัญหาระหว่างการจัดแสงได้ แก้ไขข้อผิดพลาดถ่ายทำเฉพาะหน้าได้</p>
<p>ปัญหาในเชิงเทคนิค</p> <p>การติดต่อเป็นไปได้อย่างล่าช้าเนื่องจากใช้กล้องหลายชนิดในการถ่ายทำ และตัวกล้อง Sony Nex 700 มีสกุลไฟล์ที่โปรแกรมตัดต่อไม่สามารถอ่านได้ จึงต้องเสียเวลาในการแปลงไฟล์ footage อีกรอบ</p>	<p>ข้าพเจ้าแก้ไขปัญหานี้ โดย เมื่อถ่ายทำเสร็จจะรีบถ่ายโอนไฟล์มาเก็บไว้ก่อน และใช้เวลาว่างให้มีค่า เมื่อไปออกกองจะเปิดเน็ตบู๊คแปลงไฟล์ค้างเอาไว้ เมื่อกลับมาจากการออกกองสามารถนำงานไปตัด Rough cut เพื่อดูว่ายังขาดอะไรในฉากนั้นได้ทันที</p>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

<p>ปัญหาเรื่องการถ่ายทำ</p> <p>ทีมงานขาดความต่อเนื่อง ปฏิเสธคิวถ่ายอย่าง กระชั้นหันทำให้กองถ่ายขาดตำแหน่งหลัก เช่น คนบูมไมค์ และรันคิวกองถ่าย</p>	<p>ข้าพเจ้าแก้ไขปัญหานี้ โดยพูดคุยอย่างตรงไปตรงมากับทีมงาน จดบันทึกวันเวลาที่สามารถมาได้ของของแต่ละคนไว้ หากทีมงานสำรองเผื่อไว้ตลอด</p>
<p>ปัญหาการลำดับภาพและเสียง</p> <p>หลังจากที่ถ่ายทำเสร็จแล้ว ส่ง Rough cut ให้ผู้ติดต่อและช่วยลำดับเนื้อเรื่องใหม่ แต่เมื่อดูแล้วบางฉากยังไม่สามารถเล่าเรื่องได้ ข้าพเจ้าจึงนำมาลำดับภาพใหม่เอง ในส่วนของ Voice Over ทำการ ADR ใหม่เนื่องจากนักแสดงยังอ่านเป็นบทพูดอยู่ไม่เป็นธรรมชาติ</p>	<p>ข้าพเจ้าแก้ไขปัญหานี้ โดยการนำเอาโครงสร้างของบทมาเรียงเป็น Time line ตามลำดับแล้ว สลับหาจุดที่สามารถเล่าเรื่องได้สนุกและลงตัวที่สุด แก้ไขข้อผิดพลาดที่ไม่ต่อเนื่องด้วยการเพิ่ม Insert เข้าไป ในส่วนของ Voice Over ที่ต้องทำการ ADR ใหม่ ข้าพเจ้าจะซักซ้อมบทและกำกับอารมณ์ให้นักแสดงก่อนการอัด</p>

7.2 ข้อเสนอแนะ

ในกระบวนการผลิตภาพยนตร์ต้องพึงพาอาศัยทีมงานหลากหลายฝ่ายในการผลิต แต่สิ่งที่สำคัญ คือตัวผู้กำกับเองนั้นต้องเป็นผู้กำหนดรูปแบบและทิศทางของงาน มีความพร้อมในหน้าที่ ใส่ใจในทุกกระบวนการ ตั้งแต่กระบวนการเขียนบท การเริ่มต้นเตรียมตัวที่ดีสามารถทำให้เนื้องานมีคุณภาพ มีโครงเรื่องที่แข็งแรง ขั้นตอนการถ่ายทำที่มีความพร้อม การคัดเลือกนักแสดงนั้นนักแสดงต้องมีจิตวิญญาณของการเป็นนักแสดงพร้อมที่จะเสียสละ เหนือสิ่งอื่นใดคือเรื่องของการสื่อสารกับทีมงานและนักแสดง ผู้กำกับต้องสื่อสารอธิบายความต้องการของตนเองได้มีความเด็ดเดี่ยวในการตัดสินใจ แก้ไขปัญหาอย่างมีสติ แต่ก็ต้องมีความประณีตประนอม เกรงอกเกรงใจและให้เกียรติกับทีมงานนักแสดงอย่างเท่าเทียม เพื่อให้บรรยากาศการถ่ายทำมีความสนุกสนานและสบายใจมากยิ่งขึ้น

สำหรับตัวข้าพเจ้าเองศิลปินพินิจชิ้นนี้ คือเครื่องพิสูจน์ความรู้และประสบการณ์ตลอด 4 ปีที่ได้เรียนมา การเริ่มทำทุกอย่างด้วยความชอบเป็นจุดเริ่มต้นที่ดี ความมุ่งมั่นและตั้งใจในการทำงานจะสามารถสื่อสารผ่านตัวผลงานออกมาได้เอง ซึ่งผลงานชิ้นนี้แสดงให้เห็นถึงความรักและมิตรภาพ การเสียสละทุ่มเทแรงกายแรงใจจากทีมงานทุกคนที่คอยเป็นกำลังใจในการทำงานนี้ให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

บรรณานุกรม

ความตายในมิติเชิงวัฒนธรรม.pdf [ออนไลน์].สืบค้น16 กันยายน 2558. เข้าถึงได้จาก<http://www.shi.or.th/>

Grief cycle [ออนไลน์].สืบค้น16 กันยายน 2558.เข้าถึงได้จาก http://psychi1.md.kku.ac.th/site_data/myort2_71/27/LossandBereavement.doc. หน้า2-3

ความเศร้าโศกภายหลังการฆ่าตัวตาย [ออนไลน์].สืบค้น16 กันยายน 2558. เข้าถึงได้จาก http://psychi1.md.kku.ac.th/site_data/myort2_71/27/LossandBereavement.doc. หน้า 6-7

จิตวิทยาทั่วไป:ความเศร้ามีประโยชน์ [ออนไลน์].สืบค้น16 กันยายน 2558. เข้าถึงได้จาก <https://blog.eduzones.com/snowytest/17024%20>

ภาพสามารถเล่าเรื่องได้ (Visual Narrative) [ออนไลน์].สืบค้น16 กันยายน 2558. เข้าถึงได้จาก <http://www.kantanainstitute.ac.th/wp-content/uploads/2013/12/เอกสารประกอบการอบรม.pdf> หน้า 72-73

Last Life In The Universe : เรื่องรัก น้อยนิด มหาศาล (2546)[ออนไลน์].สืบค้น16 กันยายน 2558. เข้าถึงได้จาก สุวิมล วงศ์รัก : อัตลักษณ์ และการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ร่วมสร้างไทย-เอเชีย หน้า237-238

สัญลักษณ์พิเศษแทนความรู้สึก (Symbol) Last Life In The Universe : เรื่องรัก น้อยนิด มหาศาล (2546)[ออนไลน์].สืบค้น16 กันยายน 2558. เข้าถึงได้จาก สุวิมล วงศ์รัก : อัตลักษณ์ และการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ร่วมสร้างไทย-เอเชีย หน้า248

Handheld Camera [ออนไลน์].สืบค้น16 กันยายน 2558. เข้าถึงได้จาก www.thaishortfilm.com

Tracking Camera [ออนไลน์].สืบค้น16 กันยายน 2558. เข้าถึงได้จาก www.thaishortfilm.com

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล นางสาว ชนากานต์ เกரியงสันติกุล
ที่อยู่ บ้านเลขที่ 254/138 ซอย 48/5 หมู่บ้านสัมมากร ถนนรามคำแหง112
เขตสะพานสูง กรุงเทพมหานคร 10240
E-mail : Chanak1607@gmail.com

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2548 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2554 ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2558 ระดับปริญญาตรีศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาภาพยนตร์และดิจิทัลมีเดีย คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ผลงาน หรือรางวัล หรือทุนที่ได้รับ

พ.ศ.2556 ไปรเจคภาพยนตร์สั้นแนวดราม่า เรื่อง"Home"
พ.ศ.2557 ไปรเจคภาพยนตร์แนวComing of age เรื่อง "Touch And Go"
โครงการประกวดภาพยนตร์โฆษณา True Young Producer Award 2015
พ.ศ.2558 โครงการภาพยนตร์สั้นส่งประกวด Tattoo color "เพลงของเราหนังของคุณ"